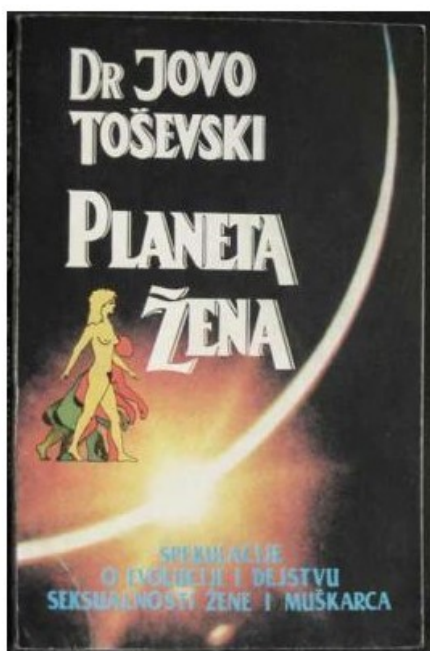

Dr Jovo Toševski-Planeta žena

BEOGRADSKA KASANIJA

PLANETA ŽENA

Dr Jovo Toševski

(The Erect Woman)

O dejstvu i evoluciji seksualnosti žene i muškaraca

1997. godina

Sadržaj

Uvod

Poreklo i evolucija

Antigravitacijska svojstva života i naše vrste

Ženska morfološka kontroverznost - ženska specifična seksualost

Lepota i seksualnost - ostvarenja ženskog mozga

Interpolna borba u okviru vrste - mogući modus nastanka čoveka

Govor kao ženska evolutivna potreba i kao srodstvo ženske dominacije

Ljubav - namerno nejasna predstava

Različite predstave ljubavi kod žena i muškaraca

Zaštitništvo muškarca

O dinamici zaljublivanja žene

Ženska i muška seksualna motivacija

Ženska vladavina kroz biovlad - seksualnost

Biovlad - seksualnost

Plasman vlasti kroz biovlad - seksualnost

Oruđa biovlad - seksualnosti

Odevanje

Žena i njena potreba za modom

Žena i brak

Žena i deca

Obične pojave i njihov značaj za ženu

Druge žene kao pomoć i konkurenta

Različita polna psihologija ili dvostruka psihologija

Planeta žena

Fragmenti o ženi

Addendum

Literatura

Uvod

Dve tvorevine naše jedinstvene vrste uskoro će napustiti svoj matični Sunčev sistem noseći poruku onome ko je nađe. To su brze svemirske sonde, koje između ostalog nose istu laku pločicu od pozlaćenog aluminijuma, sa urezanim šiframa nekih ključnih fizičkih i bioloških tajni vrste, koja samu sebe naziva razboritom.

Leteći prema spoljašnjim planetarna Sunca, a zatim prema sazvežđu Bika, ova pločica nosi na sebi crtež muškarca i žene. Oboje su goli. Muškarac ima dobronamerno ispruženu ruku i srdačan izgled. Žena ima spušten pogled, dugu kosu,

deluje primireno, gotovo depresivno. Hipotetičnom svemirskom nalazaču pločice ne bi trebalo mnogo da zaključi da trag koji je našao potiče od neke čudne dvočlane grupe u kojoj je ona manja figura pognute glave potčinjena.

Ako bi svemirski srećni nalazač tako zaključio, ne bi bila velika šteta što smo mu odali i naš tačan položaj u Orionovom kraku Mlečnog puta, jer on o nama kao vrsti ne bi saznao istinu. Ta njegova zabluda postala bi glavni zalog naše civilizacije pred svim njegovim zlim namerama ukoliko bi ih imao.

Ipak smo u kosmos i pored sve naše gostoljubivosti poslali krunsku nejasnoću, koja je istovetna sa onom iz osvita sopstvene evolucije, kada je naš drevni predak počeo da osvaja planetu Zemlju. Njegov tadašnji muški mozak nije uspevaio da shvati otkuda to da razlike u reakcijama i postupcima, koje čini njegova ženka, dolaze u trenutku kada ih on najmanje očekuje, i što je najgore, kako to da ti postupci, kako je njemu izgledalo, nekada ugrožavaju puki opstanak.

Naš ženski predak se nasuprot muškom, nikad nije pitao nešto slično. Ona je i tada u svom još neartikulisanom mozgu znala otkuda dolaze njegova čuđenja i pitanja i znala je da ih upotrebi kroz mimiku - primitivni govor.

Za ženu muškarac nikada nije bio čudo. Najmanje je on čudo upravo danas na kraju dvadesetog veka. Može se reći da smo jedina vrsta suočena sa fenomenom jednostranog odumiranja osobina koje karakterišu muški pol. Reči možda izgledaju teške, ali koja bi bila blaža formulacija?

Paradoks lažne predstave o ženi pognute glave i katastrofalnog pada muške aure savremenog muškarca, čini ovu temu primarnom, uz napomenu da sam paradoks za muškarca ima snažno značenje. S druge strane, za ženu paradoks ima operativni značaj i ona ga shvata kao oruđe.

Ova knjiga će se baviti ženskom snagom, njenim oblicima, poreklom i delovanjem te snage na pre svega mušku okolinu. To delovanje ima svoje ustrojstvo, koje je jedinstveno i naizgled neobično, a biološki do te mere superiorno da ga je nemoguće porediti sa bilo čim.

Veliki napredak u medicini i biologiji postignut je zahvaljujući visokoj tehnologiji - instrumenti su uspeli da našim čulima približe skrivene prirodne pojave, na primer sliku živog mozga pomoću kompjuterizovane tomografije ili nuklearne magnetne rezonance.

Ali, postoje događaji za koje su i današnje mašine slepe i neme - kao što su pojedini fragmenti brzih biohemijskih promena u mozgu koji čine, na primer, ljudsku intuiciju. Veliki broj pojava vezanih za svakodnevnu aktivnost mozga, kao što su psihičke funkcije, ne mogu da se predstave grafički ili vizuelno na nekom od medicinskih instrumenata.

U takvim okolnostima ostaje jedino da se poslužimo proučavanjem onoga što je stalno prisutno i vidljivo, a to je: oblik, zakonitosti oblika (ukoliko ih ima), promene oblika (ukoliko ih ima) i pojave koje prate određen oblik.

Nauka koja se bavi oblikom jeste morfologija. Ona je bila miljenica starih istraživača, a uslovno rečeno morfologijom se u izvesnom smislu bavi svaki čovek u svakodnevnom procenjivanju predmeta i živih bića sa kojima komunicira.

Elementi istraživanja oblika prikupljaju se putem čula vida i obrađuju se u mozgu u visoko razvijenom vizualnom sistemu čoveka, u koji inače u mozak ulazi najveći broj informacija iz spoljnog sveta.

Ako kažemo da je morfologija sudbina ne možemo pogrešiti ni u jednoj pojavi u neživoj ili živoj prirodi. Jer, lopta može da se kotrlja po tlu zato što to njena morfologija određuje, isto kao što kocki morfologija ne dozvoljava da se kotrlja, već da klizi po jednoj od svojih stranica. Ljudska ruka može da drži alatku zato što palac ima oblik kojim se suprotstavlja dejstvu drugih prstiju šake, itd.

U medicini i biologiji ništa, međutim, nije sazđano od pravilnih linija. Ovde vladaju nepravilni oblici i na primer glava čoveka nije sfera nego sferoid sa nizom dodatnih nepravilnosti koje čine bitne razlike u izgledu glave kod različitih ljudi.

Ipak, kao da postoje za sada matematički neobjašnjene pravilnosti koje ostavljaju prostor da se izvedu spekulativni zaključci o oblikom uslovljenim pojavama, i to baš u onom delu medicinskih pojava koje ne mogu da se odrede posredstvom egzaktnih aparata.

To područje medicine i biologije je, pre svega, morfološka raznolikost polova - žene i muškarca, i razlike koje se odnose na psihičke funkcije polova. Verujem da iza psihičkih funkcija postoji morfološki zapis u makro izgledu i na biohemijskom nivou, koji je različit kod oba pola ljudske vrste. Nauka koja bi se time bavila zvala bi se psihomorfologija i iako ona danas ne postoji kao ustoličena naučna disciplina, potrebno je da se obrati pažnja na njene mogućnosti.

Još uvek je smelo reći da određen oblik može da uslovi psihičku funkciju. Sa više sigurnosti ipak možemo da pretpostavimo da su se određen morfološki sklop i određena psihička osobina zajedno razvijale kroz evoluciju, podsticane istim biološkim razlogom, koji u ovom trenutku ne mora da bude poznat. Iako istraživanje oblika po pravilu daje malo podataka, treba reći da su oni stabilni i izvesni zbog stare i opšteprihvaćene istine da oblik određuje funkciju, čak i Ajnštajnov čuveni iskrivljeni prostor mora da ima svoj oblik bez obzira na brzinu promene tog oblika u raznim fizičkim okolnostima.

Mnoštvo subjedinica oblika i njihova kompleksnost, otežavaju zaključivanje u biologiji, ali to ne treba da bude razlog da odustanemo od pokušaja prodora u misteriju koja je sadržana u rečima oblik i morfologija.

Ova knjiga je spekulacija o nastanku čoveka i polova, o smislu i dejstvu seksualnosti žene i muškarca, kao i o načinu na koji su polne karakteristike u našoj vrsti stavljene u službu evolutivne budućnosti.

Poreklo i evolucija

Pranastanak današnjeg čoveka vodi kroz neizvestan, krivudav tok događaja iz primatske evolutivne prošlosti, koji nije u potpunosti rasvetljen i pored teškog i strpljivog rada paleontoloških antropologa. Rekonstrukcija detalja iz čovekove prošlosti biva okrepljena povremenim fosilnim otkrićima, koja uvek predstavljaju prvorazrednu i uzbuđujuću senzaciju. Ova otkrića, međutim, nisu u stanju da u potpunosti zadovolje razumljivu ljubopitljivost koju imamo kada su u pitanju naši potencijalni preci. Ipak, ono što postojeći fosilni tragovi primata i hominida pružaju, dovoljno je da se odrede globalne evolutivne trajektorije po kojima je najverovatnije tekao razvoj današnjeg čoveka.

Prilično je izvesno da je naša jedina zvezda - Sunce rođena pre oko četiri i po milijarde godina. Idealna udaljenost naše planete od Sunca, učinila je pre 3,5 milijardi godina mogućim grupisanje dugo stvaranih organskih molekula u oblik, koji je predstavljao primitivan život. Bila je to jednoćelijska forma života, a praokean je bio scena tog događaja. Jedan od glavnih uslova za održavanje proteinskog oblika života bilo je relativno malo temperaturno kolebanje koje je vladalo u vodenom delu planete Zemlje, a koje vlada i dan-danas. Prvobitna iskra života je, kroz proces prirodnog odabiranja, otkrivenog od velikana ljudskog roda Čarlsa Darvina - transformisana u najrazličitije forme.

U toku nekoliko milijardi godina život na Zemlji se stalno menjao, stvarajući oblike najčudnijeg izgleda i veličine. Setimo se samo gigantskih reptila, koje obično zamišljamo poput velikih mehaničkih naprava, kako jedna drugu bespoštedno proganjaju.

Bile su to ogromne životinje, koje su se legle iz jaja i zauvek iščezle pre šezdeset do osamdeset miliona godina, iako su njihovi predstavnici bili ovladali morem, kopnom, čak i vazduhom. Evolucija kao da je prestala da biva naklonjena krupnim formama života.

U to vreme već su postojale sitne životinje, koje su svoje mladunce hranile mlekom a za ishranu koristile uglavnom insekte. To su bili primitivni sisari bubojedi. Oni su posle iščezavanja velikih reptila lakše osvajali životni prostor i nesmetanije se razvijali.

Od primitivnih bubojeda koji su se uglavnom držali šume kao najsigurnijeg prostora, postepeno su se stvarale polumajmunske forme, koje su, prilagođavajući se šumskim uslovima života, prerasle u forme pravih majmuna. Imperativna upućenost pramajmuna na drveće, učinila mu je prednje ekstremitete sposobnim za hvatanje i

veranje. Veranje i kretanje kroz krošnje drveća, samo po sebi se karakteriše vertikalnim držanjem osovine tela, pa su generacije potomaka tih majmuna mogle da zauzimaju isti poluuspravan stav i kada su se nalazile na tlu.

Poluuspravan stav je bio pravi izbor za drevne primat*, jer je dozvoljavao uspravno držanje tela kada je to bilo potrebno (na primer prilikom branja plodova sa grana), obzirom da su prvobitni bubojedi lako mogli da prošire svoj jelovnik i drugim vrstama hrane. Dakle, kod pramajmunskih formi poluuspravan stav je bio koristan način da se upotpuni izbor hrane, i zbog toga je dalje opstajao kao njihova odlika.

Pre nekih 12-14 miliona godina, došlo je do pojave Ramapithecus-a, stabilne forme majmuna-čoveka, koja je po današnjem shvatanju utrla put bližim čovekovim precima. Ramapithecus je sigurno pripadao Hominidama** u koje spadaju svi čovekovi preci i sam čovek. Uspravan stav koji je sada bio jako naznačen, biće favorizovan dalje kroz evoluciju Hominida.

Prema shvatanjima savremene nauke, postoje dve mogućnosti koje vode od Ramapithecus-a do današnjeg čoveka: Prva je od Australopithecus-a (južni majmun-čovek star 3 miliona godina), preko Homo erectus-a, (uspravni čovek, star 750 000 godina); druga je od Homo habilis-a (vešti čovek, star 1,9 miliona godina) preko Homo erectus-a, do današnjeg čoveka. Današnji čovekoliki majmuni vode poreklo do predaka Ramapithecus-a, ali su se u toku evolucije vrlo malo ili nimalo promenili i kao takvi su potisnuti u retke rezervate i zoološke vrtove, iako pripadaju grupi najviših sisara-primata.

Sve grupacije Hominida u prošlosti su, svaka za sebe, imale cilj da se izbore za najstabilnije mesto na stablu evolucije. Od načina na koji su se prilagođavale surovoj okolini u procesu prirodnog odabiranja, zavisilo je da li će kao vrsta uspeti da ovladaju svojom biološkom budućnošću. Primenjujući različite modele opstanka u borbi na nemilosrdnom ratištu opstanka, mnoge Hominide su gubile evolutivnu bitku i kao vrsta bile zbrisane sa lica zemlje.

*** Primati (primus=prvi). Red primata čine najsavršeniji sisari, u koje se ubrajaju majmuni sa svojim precima i ljudi sa svojim precima.**

**** Hominide (homo=čovek) Familija Hominida obuhvata čoveka sa najbližim precima.**

I tada, u razdoblju od pre 200 000 do 50 000 godina, najnaprednija i najplodonosnija matica Hominida je ostvarila najveću pobedu. Stvorila je savremenog čoveka, koji sebe naziva Homo sapiens*. Superiornost kojom je savremeni čovek započeo svoje delovanje na planeti Zemlji je bez presedana.

Mora se reći da se savremeni čovek u morfološkom smislu ne razlikuje od ljudi čiji dobro očuvani fosilni ostaci potiču od pre 40 000 godina, a koji pripadaju kromanjonskom tipu čoveka. Potpuno je jasno da su to bili pravi ljudi od kojih su se izdiferencirale sve rase koje danas žive u različitim delovima sveta. Kromagnjanski čovek je forma mlađeg paleolita, visine oko 1,85 m, zapremine lobanje oko 1500

cm³, visokog čela, poseduje sve karakteristike današnjeg čoveka. Dobio je ime po mestu na kome su otkriveni njegovi fosili. Uz fosile nađeni su predmeti visoke umetničke vrednosti i on u potpunosti zaslužuje ime razboritog fosilnog čoveka (*Homo sapiens fossilis*).

Antigravitacijska svojstva života i naše vrste

Gravitacija je jedna od najjačih fizičkih sila u prirodi. Njenim neprikosnovenim zakonima podležu sva tela - od lista koji pada sa drveta do nebeskih objekata, zvezda, planeta, kometa, meteora. Svi se oni povinuju opštem privlačenju u zavisnosti od masa koje su u interakciji i njihove udaljenosti.

Međutim, još su primordijalni organski molekuli na samom prapočetku nastanka života, pokazivali antigravitacijsko ponašanje, onog momenta kada je prvobitna ćelija prestala da lebdi slobodno u praokeanu i počela da pravi prve pokrete, koji su poticali od njene sopstvene energije. Da je život antigravitacijska pojava lako je shvatiti gledajući ptičji let, kretanje slepog miša kroz vazduh u sumrak. Ista pojava je očigledna u rastu prolećne trave, a da ne govorimo o džinovskim sekvojama, čija su stabla šampioni u rastu protiv sile zemljine teže.

Znači, svaka ćelija bilo kog živog bića je izrod od gravitacije, jer joj se suprotstavlja dokle god je živa, i tek kada prestane da živi ne opire se sili zemljine teže. Grupe ćelija, čineći funkcionalne sisteme koji uobličavaju organizam, takođe su antigravitacijski usmereni, trudeći se da pritom gube što je moguće manje energije.

S druge strane, većina sisara (kojima pripada i naša cenjena vrsta) je gravitacijski problem rešila posedovanjem četiri uda, na koje se oslanja uzdužna osovina tela, što predstavlja vrlo stabilan stav, sa odličničnim mogućnostima za brzu promenu položaja. U ovo se možete uveriti posmatranjem na primer mačke, koja sa četiri uda postiže zadivljujuću lepotu i svrsishodnost pokreta.

*** *Homo sapiens* je naučni naziv za čoveka. (*sapiens*=razborit)**

Treba se podsetiti da su rani čovekovi filogenetski preci bili četvoronožne životinje čija je aktivnost sadržavala povremene epizode uspravnog položaja tela, iako je njihov pribor za kretanje bio građen prvenstveno za oslanjanje na četiri uda. Međutim, ubrzo su naši dalji preci izvršili još jedan napad na gravitaciju favorizujući poluspravan položaj, koji je verovatno proizašao iz njihovih potreba za ishranom, onda kada su počeli da skupljaju plodove u granama drveća postavljenih iznad tla. Oni su to učinili bez prethodne solidne evolutivne pripreme u smislu stvaranja većih antigravitacijskih sistema (kao što su na primer krila kod ptica). Jednostavno, radilo se o povremenom menjanju horizontalnog položaja tela u uspravni, prilikom traženja

hrane. Takve šire mogućnosti motivacije i držanja tela mogli su da postignu jer su već imali sadržajni mozak od ostalih sisara.

Pošto se uspravni deo motornog ponašanja pokazao delotvornim u svakodnevnoj ishrani i opstanku, on je postao podsticaj za još kvalitetniju evolutivnu dogradnju mozga, koji je počeo da obavlja aktivnosti nepoznate drugim životinjama.

Ali šta je to što su naši preci učinili, a što im je omogućilo toliku moć - kojom su iznudili blagonaklonost zmaja sa hiljadu glava - nemilosrdne evolutivne borbe za opstanak, koja uništenjem neće kazniti samo sposobne da odgovore na onoliko pitanja, koliko ih ona postavi. Kojim su načinom naši preci uspeli da od mnogih učesnika u evolutivnoj trci pretvore sebe u superiorna bića, zamene noćno odsustvo sunca vatrom - svojim izumom, koja im je promenila navike u ishrani, grejala ih i svetlela im do sledećeg izlaska Sunca?

Za naše pretke, kao da su praistorijski dani brže proticali nego kod drugih vrsta. Kao da su imali ekskluzivnu ulaznicu za tadašnju i današnju beskrajnu evolutivnu predstavu.

Ženska morfološka kontroverznost - ženska specifična seksualnost

Treba se zapitati zašto su mnogobrojne grane Hominida zauvek nestale u mraku evolutivne prošlosti iako su imale uspravan položaj tela?

Očigledno da je uspravan položaj bio nedovoljan argument za evolutivno preživljavanje.

S druge strane, naša uspešna vrsta je ipak zadržala uspravnu poziciju tela i to po cenu čitavog niza neadekvatnih mehaničkih promena na koštanom, mišićnom i sistemu perifernih živaca, što je današnjem čoveku donelo izvesnu zdravstvenu štetu*. Ali, naša vrsta izgleda nije odabrala ekonomičan evolutivni način u kojem bi čuvanje zdravlja i umerenost bili naročito značajni.

*** Postoji čitav niz bolesti koje su direktne posledice uspravnog stava čoveka. Neke od njih su: išijas, proširene vene nogu, hemoroidi, kile prednjeg trbušnog zida, ispad materice, itd.**

I dan danas, čovek je biće koje se u suštini brine o zdravlju tek kada zadovolji emocionalne potrebe, odnosno čuvanje zdravlja dolazi tek posle zadovoljavanja vidljivih i skrivenih oblika seksualnosti. Ta činjenica odstupa od ponašanja većine životinja koje se rizično ponašaju i izlažu opasnosti samo u doba parenja. Po obimu i raznolikosti svesnog izlaganja opasnosti kod čoveka, moglo bi se reći da je on stalno u parenju, odnosno u stalnom ispoljavanju svoje seksualnosti u raznim vidovima.

Potpuno je jasno da za nastanak naše vrste nije bio dovoljan samo uspravan položaj, iako je on zaslužan za sadržajnost radnji koje su se mogle obavljati. Izgleda da je u

bliskom periodu pre definitivnog nastanka savremenog čoveka nastupila krupna promena u njegovoj evoluciji, koja ga je konačno učinila onim što on danas jeste.

U suštini sva razvojna mehanika tela žrtvovana je za nešto što je postalo najznačajnije - uobličavanje postojećeg uspravnog stava u specijalne morfološke karakteristike seksualnosti, koje će biti upotrebljene za preuzimanje dominacije ženskog dela naše vrste nad muškim, na vrlo razborit način.

Specijalne morfološke osobine seksualnosti, koje su udaljile čoveka od izgleda svih drugih primata, nastale su na telu žene. Biološko dejstvo novonastalih osobina je neverovatno efikasno, a postignuto je morfološkom kontroverznošću u izgledu žene: svi novi seksualni znaci su vizualno maksimalno istaknuti, a samo jedan je postao maksimalno skriven od muškog pogleda i direktnog dejstva.

Taj skriveni i samo naslućujući znak su ženski polni spoljašnji organi (vagina), koje je potpuno uspravni stav postavio na najskrovitije mesto na telu žene.

Šta je dovelo do promena u spoljnom izgledu ženke Hominida koja je time postala - žena:

- Skrivanje spoljnih polnih organa - glavnog cilja mužjaka - muškarca.
- Stvaranje naglašeno vidljivih elemenata seksualnosti na telu žene:
 - golo lice, sa stvaranjem zadebljanja na ustima u vidu usni (koje drugi primati nemaju);
 - gola koža;
 - dojke - poluloptaste tvorevine čiji je oblik kompromis u kojem je komponenta dojenja potisnuta jačom svrhom seksualnog primamljivanja. (Dojke, od svih primata, ima jedino žena.);
 - potkožno masno tkivo, koje je raspoređeno tako da na pogled i dodir stvara doživljaj privlačnosti kod muškarca;

Svi vidljivi znaci seksualnosti zajedno su doprineli stvaranju prednje komunicirajuće strane, koja kod čoveka služi za razmenjivanje pogleda, gestova, reči i fizičkih kontakata.

Ženska morfološka kontroverznost sastoji se dakle u maksimalnom isticanju svih seksualnih znakova, sem jednog što će imati direktni specifični efekat na muškarca. Time je put mužjaka - muškarca do polnih organa žene postao zaobilazan - preko vidljivih seksualnih znakova koje žena nudi što će pružiti preduslove za žensku manipulaciju seksualnošću, a time će se ostvariti biološka dominacija žene nad muškarcem.

Kod muškarca su polni organi, zahvaljujući uspravljanju postali još vidljiviji, jer je dlakavo primatsko telo zamenjeno golim telom. Povećana maljavost je ostala kao primatsko nasleđe i smatra se simbolom muškosti. Dok muški polni organi primata stoje na donjoj strani tela, kod čoveka su zbog potpunog uspravljanja prešli na prednju stranu. Ako tome dodamo da čovek od svih primata ima najveći penis,

postaje jasnije da su vidljivi muški polni organi neminovno vezani sa psihologijom muškarca.

U isturenosti polnih organa leži muški morfološki modus tragača za seksualnim spajanjem sa ženom.

Spoljni polni ženski organi, pri potpuno uspravnom stavu tela žene zauzimaju najskriveniji mogući položaj, na donjem delu male karlice, između unutrašnjih strana korena donjih udova. Skrivanje ženskih genitalija od očiju mužjaka - muškarca, je prefinjen evolutivni zahvat, vrlo značajan za uslovljavanje ponašanja muškarca.

Iako je skrivanje ženskih polnih organa na neki način bilo naglašeno kod svih naprednijih Hominida, prvi efekat tog jedinstvenog evolutivnog poduhvata je usledio tek kod ženke čoveka. Jer, skriveni polni organi žene su postali atraktivniji tek kada je ona zadobila attribute opšte lepote, tj. kada je izgubila dlake sa tela i kada je istakla dojke, usne, kožu, glas, itd.

Tada je stvorena disproporcija između skrivenih polnih organa žene i njenog privlačnog izgleda, koja je podsticala muškarca (podstiče ga i danas) da dopre do ženskih polnih organa, pošto je u nekoj vrsti stalne tenzije i seksualne želje koja je izazvana vidljivo i potenciranom ženskom lepotom. Drugim rečima, seksualno sjedinjavanje ne bi bilo tako atraktivno za muškarca da je ženka naše vrste ostala dlakava i neugledna, odnosno, da tako kažem — nelepa. Lepo lice i telo novostvorene žene postali su, u davna praistorijska vremena, a to su i danas, stimulus za mušku seksualnu akciju. Stvaranje lepog ženskog izgleda bio je zaista pun evolutivni pogodak.

Dobro znamo da žena najviše pažnje u svom izgledu obraća na spoljne - za muškarca vidljive seksualne znakove, u nameri da još više istakne lepotu.

Dakle, ona nepoznata grupacija Hominida koja je upotrebila taj fenomenalni morfološki modus - skrivenost ženskih genitalija uz uspravan stav, izgubivši dlakavost i ružnoću majmuna, pri čemu su ti faktori neminovno povećali mušku seksualnu motivaciju na širokom psihološkom planu - mogla je postati čovekom.

Kao trajna posledica ostala je nemoć muškarca da razume kako to žena traži druženje i svojim seksualnim signalima poziva na seksualno spajanje, a onda, kada muškarac krene da ostvari svoju mušku dužnost, žena počinje sa uslovljavanjem i izmicanjem, tako da on nikad nije načisto kada i kako će se njegova seksualna namera ostvariti.

Ali upravo je taj lebdeći psihološki položaj muškarca najjači motivacijski podsticaj da razvije svoju neseksualnu umešnost u svim oblastima delovanja. Prema tome, neseksualna aktivnost muškarca samo je posledica seksualne morfološke kontroverznosti žene.

Lepota i seksualnost - ostvarenja ženskog mozga

Novo ljudsko biće, bosih tabana i odbačenih dlaka kože, preuređeno je od dotadašnjih kosmatih primatskih predaka. Telo mu je postalo gracilnije, na glavi je dominiralo lice, a ogolelu kožu je podvrglo pogledima drugih pripadnika zajednice.

Za tako nešto bio je potreban najbolji i najneobičniji mozak, sposoban da odredi model biološke težnje vrste - koji će se razlikovati od svih po izgledu bliskih primata.

Konačno, u evoluciji Hominida dogodilo se nešto uistinu jedinstveno, što je izazivalo, i od tad izaziva, sve promene vezane za ljudsku vrstu: stvoren je ženski mozak koji je pronašao modus opstanka za daleku budućnost vrste.

Ako bismo tadašnju novostvorenu ljudsku vrstu morali da definišemo u najkraćem, mogli bismo da zaključimo da je novi čovek od svih primata bio - najlepší.

Lepota homo sapiensa nije samo nekakva slučajna manifestacija. Homo sapiens je postao lepší jer će se na vrednovanju lepote i manipulaciji lepotom, zasnivati njegov kasniji i današnji razvoj kao vrste. Možda je neandertalski čovek* izumro upravo zato što nije bio lep, dok se kromanjonske estetske crte lica i dan danas razvijaju kao dokaz ispravnosti čudnovatog ali uspešnog modusa opstanka naše vrste.

Ostaće nam verovatno zauvek nepoznat tačan mehanizam promene, već ionako bogatog genetskog potencijala poznih Hominida, u visoko specifičan ljudski genski sadržaj čoveka. Možemo samo da pretpostavimo da je slučajna mutacija određenih grupa gena pokrenula bujicu stvaranja pogodnih mutanata - jedinski, za isti evolutivni pravac kojeg se naša vrsta i danas drži, što bi bio nagli događaj u evoluciji, ili da su promene na polnim i drugim hromozomima tekle po dugotrajnoj, korektivnoj i mnogo sporijoj evolutivnoj liniji. I sama varijabilnost genetskog materijala ogleda se u hromozomskim i genskim mutacijama. Kod prvih se javljaju krupne translokacije na hromozomima u okviru kojih može biti izmenjen čitav niz osobina vrste. Kod drugih (genskih mutacija), zbog promena na pojedinačnim genima dolazi do pojave osobina koje se stavljaju na probu u sledećim generacijama potomaka. Osim toga, moguća je bila i kombinacija oba tipa mutacije genetskih kompleta poznih Hominida, od kojih se odvojilo novo, ljudsko biće.

*** Čovek neandertalskog tipa je bio malog rasta, zdepast i masivan. Iako sa zapreminom lobanje oko 1450 cm³, ova forma je imala slabije razvijen čeonni režanj velikog mozga. Uz fosile neandertalca nađena su veoma primitivna oruđa. I danas se smatra da on nije preteća kromanjonskog čoveka, koji je pravi predak današnjeg čoveka.**

Pomak prema onim osobinama spojnjog izgleda koje se nazivaju lepotom, uslovljen je dejstvom pogodnih genetskih promena na mozak ženke naše vrste. Ženski mozak je ostvarivao životvorenost uspehli genetskih mutacija, i realizujući ih u praksi, postepeno postajao nezadrživo sadržajnijii i sposobnijii. Uz podršku već selekcionisanih ženskih specifičnih polnih morfoloških osobenosti, mozak ženke naše vrste stvarao je psihološki stožer ukupne psihologije vrste u okviru koje će muškarac i dalje ostati fizički dominantmji, ali u potpunosti sadržan u femininoj globalnoj

psihologiji koja karakteriše našu vrstu. To je evolutivni imperativ koji je bio nespojiv sa bilo kojim drugim izborom kada je u pitanju ljudska vrsta.

Uzgred, izgleda da bi našu praženku pre trebalo zvati praženom nego pramajkom, obzirom da žena nije ništa bolja majka od majki drugih primata, ali je zato neuporedivo bolja žena od ženki drugih primata.

Uspravni stav, lepota i skrivenost genitalija ženke (glavni cilj muškarca), usmerili su evoluciju u jedinom mogućem pravcu - ogromnom povećanju seksualnosti čoveka. Tako je čovek sav pretvoren u seksualno biće, sa ženkom kao pokretačem i vođom seksualnosti. U rukama žene je anatomske ključ vrste koji potiče od njenih skrivenih polnih organa.

Čim je homo sapiens stupio na evolutivnu stazu seksualnosti, sa nje nema ni skretanja ni povratka. Povratka nema u skladu sa zakonom o nepovratnosti evolucije (zakon ireverzibiliteta)*, a skretanje se ne može dogoditi jer je seksualnost, manipulacija i distribucija seksualnosti, naše najjače, možda jedino evolutivno oružje, ma kako to nekome neuzvišeno izgledalo.

Sve druge Hominide su izumrle, a današnji čovekoliki majmuni su ostali ono što su bili, jer nisu stvorili disproporciju između lepog spoljnog izgleda i skrivenih genitalija ženke. Pošto su ostali dlakavi i neatraktivni, polno su komunicirali u za to određeno vreme parenja.

Pojava lepe ženke čoveka, učinila je seksualnu atrakciju upotrebljivom u svako doba dana i godine, i seksualnošću prožela sav život čoveka: njegovo zdravlje i njegovu bolest, mladost kao i starost. Skrivena manifestna polna motivacija utkana je u svaki deo mozga novostvorene vrste, doprinoseći enormnoj mentalnoj aktivnosti koja je u današnje vreme stvorila milione pojedinačnih izuma, povećavajući znanje i moć čoveka.

Proširivanjem aktivnosti mozga kroz generacije, koje su reprodukovane našom specifičnom seksualnošću u čijoj je osnovi specifična morfologija, stvoren je takav mozak koji je u stanju da se bavi najobičnijim i najnedokučivijim stanjima ljudskog duha i univerzuma.

*** Od belgijskog paleontologa Dollo-a: »organizam se ne može vratiti čak ni delimično u stanje kroz koje su prošli njegovi preci«.**

U slučaju čoveka, postojeći polni nagon (primatski) biva doveden u kontradikciju ponašanjem ženke. Jer, postoji mogućnost za sparivanje koje je na dohvata ruke, ali do sparivanja dolazi tek kada mužjak naše vrste osvoji ženu. Osvajanje je proces koji može da potraje, što naravno mora da uveća mušku imaginaciju. Pristup muškarca ženskim polnim organima ne zavisi samo od njene volje. U primatskim uslovima mužjak majmuna eventualno kolebanje ženke oko pristajanja na parenje rešava

upotrebom fizičke sile. Majmun do cilja u parenju dolazi lako i ništa se posebno ne dešava, sem nezanimljivog kratkotrajnog seksualnog sjedinjavanja.

Kod čoveka žena taktizira, jer ima veliki mozak, pa se do cilja stiže samo ako ona zaključi da joj određeni muškarac po nečemu odgovara.

Kod muškarca nije unapred zagarantovan cilj seksualnog sparivanja pa dolazi do proširenja njegovih aktivnosti prvo na neseksualne kontakte, koji čine veliki deo dnevne aktivnosti, razvijaju maštu, volju, radni elena jer muškarac je u iščekivanju glavnog cilja. S druge strane žena svesno uživa u nadređenosti situacije i komplikuje je novim zahtevima što uvećava njeno misaono i svesno učešće u ljubavnoj igri i dovodi do povećavanja obima njenog delovanja, imajući sve vreme ključne momente seksualnog kontakta u svojim rukama.

Drastičan primer ugrožavanja ženske odluke za seksualno spajanje postoji kod kriminalnog akta silovanja. To je pokušaj da se preinači ženski pristanak na seksualni čin. Ogromna većina muškaraca i žena čin silovanja smatra najnižom vrstom ljudske kriminalne aktivnosti. Izrazito gnušanje i jak emocionalni naboj ljudi imaju upravo zbog toga što je silovanje najgrublji atak na prirodne tokove seksualnosti.

Snažni potencijal mužjaka (fizička snaga i veština u spoljnoj sredini), obuzdana je ženskom morfološkom i psihološkom ponudom kojoj mužjak nije mogao ni tada ni danas da odoli. Muškarcu je ponuđena lepša ženka, sposobna da se seksualno spoji sa njim u svakom periodu dana i godine. Tako su počele njegove »slatke« muke, jer je zadržao snažno primatsko pravolinijsko seksualno delovanje, kojem se sada suprostavila bio-manipulacija lepe ženke. Evolucija je muškarcu namerno oduzela čitav jedan deo praktične psihologije, jer je ženka Hominida bila povoljni supstrat za neobičan i kontradiktoran pokušaj evolucije, da mimo opštih zakona u kojima jača jedinka pobeđuje, načini od fizički slabije ženke naše vrste - suštinskog vladaoca vrste.

Nema sumnje, homo sapiens je ljubimac evolucije. Njegov model opstanka i preživljavanja, od trenutka kada se pojavio na obzorju sopstvene praistorije, bio je toliko neobičan, drzak, brz i efikasan, da je iznenađenjem prešao preko svih bioloških zamki. Takvim, na svaki način originalnim modelom, neponovljenim u biologiji, homo sapiens se adaptirao na sve uslove spoljašnje sredine.

Stvaralac modela koji sadrži skup psihobioloških načina za preživljavanje, jeste ženka naše vrste - žena.

Ista drskost, efikasnost i »neobičnost«, danas postoje u svakoj zdravoj ženi, vešto skriveni od muškog horizonta opažanja, ne kao eho praistorije, već kao neizmenjeni način delovanja, koji na isti način funkcioniše i u trenutku dok ovo čitate.

Jedinstvenost nadvladavanje ženskog modela u okviru razvoja naše vrše, možda možemo bolje da shvatimo ako u netaknutom praistorijskom pejzažu (koji kao da svi nosimo u srcu i svojim snovima), zamislimo našeg pretka koji je izgledao kao stranac u negostoljubivoj i ćudljivoj okolini. On se ipak najprijetnije osećao u utočištu, koje

bi se moglo nazvati njegovom kućom. Tu kuću, kao mesto koje je nudilo sigurnost i mogućnost odigravanja prijatnih događaja, još je u to vreme u potpunosti zaposela ženka naše vrste - žena.

Interpolna borba u okviru vrste - mogući modus nastanka čoveka

Kod većine životinjskih vrsta postoji borba mužjaka za ženku. U nekim slučajevima ta borba se završava neagresivnim prikazivanjem ili paradom mužjaka, dok u drugim među mužjacima dolazi do krvavih borbi koje se nekada završe tragično za pobeđene. Ono što je za obe situacije karakteristično je da ženka za vreme tih nadmetanja stoji po strani i čeka pobeđnika. Ona obično nema aktivnog udela oko razvoja događaja na bojištu mužjaka, ako isključimo njenu fizičku prisutnost.

S druge strane, većina životinjskih vrsta koje su kroz evoluciju uspele da opstanu, učinile su to i stvaranjem većeg broja potomaka da bi brojnijom populacijom lakše osvajale životni prostor. Time su, naravno, ugrožavale pripadnike drugih vrsta sa istog staništa, te su pobeđivale one vrste koje su posedovale fiziološke mehanizme adaptacije za dati evolutivni period. Jasno je da se većina koncepcija opstanka zasnivala na unapređenju onih osobina vrste pomoću kojih je mogla lakše da se pobeđi i istisne konkurentna vrsta sa istog staništa. Drugim rečima, mogla je da preživi samo ona vrsta koja je stalno unapređivala i maksimalno koristila svoje biološke potencijale.

U svojoj knjizi »Čovekovo poreklo«, Darwin uvodi pojam "polno odabiranje", kao posebnu evolutivnu kategoriju, koja važi za jedinke istog pola. Naglašavajući razliku između polnog i prirodnog odabiranja, Darwin doslovno primećuje: »Polno odabiranje zavisi od pobeđe izvesnih jedinki nad drugim jedinkama istog pola u vezi sa množenjem vrste, dok prirodno odabiranje zavisi od uspeha oba pola, u svim dobima života. Polna borba je dvojaka: jedna se vodi između jedinki istog pola, obično između mužjaka, da bi oterali ili umorili svoje suparnike, dok ženke ostaju pasivne pritom; druga se isto vodi između jedinki istog pola, da bi nadražile jedinke suprotnog pola, obično ženke, koje u ovom slučaju ne ostaju pasivne, već biraju najprivlačnije takmace«. Upravo nam ovakav Darwinov stav o polnom odabiranju dozvoljava mogućnost da ulogu polova u nastanku čoveka osvetlimo sa druge pozicije, koja bi takođe mogla da bude izvesna: da je iz osnova borbe unutar istog pola kod drevnog čoveka mogla da se javi još podsticajna i sadržajna - borba između ženskog i muškog pola a u okviru iste vrste.

Rane primatske populacije koje su pripadale različitim vrstama, živele su sličnim načinom života i ishrane, koji bi jednostavno mogao da se nazove opštim primatskim načinom života. Očigledno da je tako moglo da se preživi, ali taj način je isuviše rasprostranjen i običan da bi putem njega došlo do stvaranja jedinstvenog razumnog bića - čoveka.

To takođe navodi na pomisao da je naša vrsta morala da upotrebi nešto sasvim različito od svih drugih primata. Moglo je to da bude nešto mnogo jače od do tada rasprostranjene borbe protiv drugih vrsta - interpolna borba u okviru sopstvene vrste.

Akteri borbe unutar vrste u ta davna, nama nepoznata vremena bili su, i danas jesu - žena i muškarac.

Koji bi bili osnovni evolutivni preduslovi za tako nešto? Pre svega dobro razvijen mozak koji bi dozvoljavao veliki broj mogućnosti, kombinacija i načina borbe u okviru vrste. Zatim, već postojeća druželjubiva primatska zajednica u kojoj bi istovremeno moglo da dolazi do podeljenosti pripadnika zajednice i neke vrste primitivne arbitraže, sa različitim oblicima kažnjavanja i potčinjavanja onih čija je struja izgubila »verbalni dijalog«.

Interpolna borba između ženke i mužjaka u okviru te dvočlane osnovne jedinice buduće porodice, mogla je po svojoj sadržini i broju mogućnosti da bude tako podsticajna za dalji razvitak mozga - da su možda njeni rezultati izdvojili našu vrstu od drugih primata. U ovoj koncepciji, koja nažalost ne može biti dokazana eksperimentom, pojačanog razvića ženske seksualnosti u novije vreme, do danas se ništa u tom pogledu nije značajno promenilo.

Primenjen modus je borba između muškarca i žene. To je u biološkom smislu rafinovana borba, u kojoj se svako bori onim što ima i zna. Interpolna borba u suštini daje nebrojene mogućnosti koje se nikad neće iscrpsti, jer borci govore različitim jezikom, i to tako da muškarac zna samo jedan jezik (svoj), a žena zna i svoj i muški jezik.

Generalno gledajući, žena se najviše promenila u ljudskim osobinama u odnosu na primatske. Najubedljiviji znak te promene ogleda se u gubitku dlake sa tela, pa je tako ženka koja je inače bila neupadljiva po rastu, odjednom postala upadljivija po onim karakteristikama koje čovek danas smatra ženskom lepotom. Muškarac, koji je u procesu stvaranja naše vrste imao sekundarnu ulogu, ipak kao pripadnik vrste sledio golotinju kože, ali mužjak - muškarac je dlakaviji od žene, pa je prema tome, on taj koji je sledio ženski model u izgledu, a ne obrnuto.

Dakle, promene su prvo morale da nastupe u ženskom mozgu, ako bismo tako mogli da nazovemo već visoko razvijen i specifično promenjen primatski mozak, koji je uslovio stabilizovanje ljudske vrste sa beskonačnim mogućnostima.

Treba razgraničiti pojam ženskog pola kod životinja i čoveka. Ženski pol kod životinja, i to kod svih, je isti entitet. To je onaj deo vrste koji se brine o rađanju i gajenju mladunaca i koji je biološki jasno determinisan tim glavnim opštim osobinama.

Ženski pol kod čoveka je nešto sasvim drugo. On takođe rađa i gaji mladunče i stvara potomstvo, ali ne instinktivno, već svesno. Svesna seksualnost i reprodukcija predstavljaju napredak za vrstu. Sigurnost opstanka je dobro obezbeđena, iako je razmnožavanje potisnuto u drugi plan, jer, seksualnost, koja je primarna kod čoveka,

automatski obezbeđuje reprodukciju. Osim toga, ostvareno je neposredno angažovanje muškarca oko potomstva, dok kod životinja mužjaci retko i površno učestvuju u brizi oko svojih mladunaca.

Potomstvo naše vrste je odlično zaštićeno jer su seksualno zadovoljavanje muškarca i stvaranje dece u svesti muškarca razdvojeni. Priroda je to rešila tako što je seksualno zadovoljstvo muškarca stavila na prvo mesto i udružila ga sa mogućnošću začeća u istom aktu.

Iz istog razloga se realizacija ženskog materinstva odvija preko seksualne želje muškarca, jer je evolucija ženu stvorila tako da je ona subjekt za seks koji usto može i da rađa, a ne obrnuto. Ako ste muškarac, sami ćete priznati da bi teško išlo spavanje sa ženom ako biste na umu imali, ne njenu privlačnost, nego rešenost da napravite dete. Uostalom i žena bi vas prezrela ukoliko biste to činili ne iz naklonosti prema njoj, već iz reproduktivnog razloga.

Jednostavno, pripadnici naše vrste ne misle mnogo na potomstvo dok seksualno komuniciraju, iako imaju odličan mozak koji zna šta se događa. To je zato što je razmnožavanje kod čoveka psihički odvojeno od seksualnosti, ali je fizički ostalo da se obavlja na isti način i sličnim polnim organima kao kod drugih primata.

Postoje još dve karakteristike interpolne borbe u okviru humane vrste. Prvo, da nema vidljivih pobednika, i drugo, da je svaka, i nadigrana jedinka, važna. To što se pobednik ne vidi deluje podsticajno na oba učesnika, jer na neki način oboje misle da su u prednosti. Međutim, interpolna borba je uvek ženski trijumf, ali takav da muškarcu biva ostavljena zabluda da je on u prednosti. Suštinski i dugoročni efekti, tog, inače teško prepoznatljivog nadmetanja, su na strani žene, što s jedne strane osigurava psihodominaciju žene, a s druge vodi biološkom prosperitetu vrste.

Svi ljudi su potencijalni učesnici interpolne borbe. U periodima kada su nesparene jedinke van interpolne borbe, one su i tada vrlo korisne za već stvorene parove. To je zato što bi par u okviru svog seksualnog nadmetanja postao manje efikasan ukoliko ne bi postojali ometajući faktori nesparenih jedinki koji se sastoje u širenju zavisti, laži, intriga, itd. Upravo ovakav spreg nesparenih i sparenih jedinki pravi određenu tenziju, koja u najvećem broju slučajeva podsticajno deluje na održavanje već postojećeg para. Da nije toga stvoreni par bi brzo iscrpeo svoju motivaciju i bio bi ugrožen.

Ometanje već stvorenog para vrši se takođe dejstvom moralnih normi, koje iako naizgled uperene protiv stvorenog para, u stvari podsticajno deluju na njegovo održavanje jer im se par zajednički suprotstavlja.

Međutim, moralni kodeksi i zahtevi su takođe ženski produkt, koji je nametnut muškarcu, da bi se smanjila njegova fizička agresija. Muškarci su primenjeni održavaoci morala, dok žene ne haju za moral u procesu ostvarivanja svojih zamisli. Žene se pozivaju na moral samo kada su u »mirnom« stanju, odnosno, kada one same nisu u akciji, ili kada se radi o nekom drugom.

Zahvaljujući interpolonoj borbi u razvoju čoveka i u odnosima današnjih ljudi, postižu se jedinstvene prednosti koje ne postoje ni kod jednog živog bića. To su:

-Povećanje opšte polne tenzije pripadnika vrste, jer postoje ogromne mogućnosti za sparivanje, zbog polivalentnog i nestabilnog ženskog izbora i muškarcima nejasnog pitanja - koga će od raspoloživih muškaraca izabrati kao potencijalnog seksualnog partnera (žena obično na početku izbora zna koji muškarac će biti njen partner, muškarci u to nikad nisu sigurni).

-Sublimacija seksualne motivacije u najrazličitije oblike delovanja - fizički i intelektualni rad, u najširem smislu. Ne bismo mogli da se složimo sa konstatacijom daje »rad stvorio čoveka«. Čovek je u evoluciji stvorio seksualnost koja je stvorila rad i koja će ga u budućnosti sve više unapređivati. Ili, seksualnost je stvorila čoveka.

-Nepostojanje vidljivog pobednika u interpolnoj borbi: žena je stvarni nosilac polnog i ukupnog uticaja vrste - ženska dominacija (deminatio feminina), muškarac je biće sa većim fizičkim sposobnostima ali smanjenom polnom percepcijom, što ga, uz ciljanu žensku podršku dovodi u lažno ubeđenje da je on glavni, odnosno na prvom mestu - lažna muška dominacija (pseu-dodominatio masculina).

Krajnji rezultat ženskog delovanja i muške zablude, predstavlja u stvari princip maksimalne polarizacije u okviru vrste, u kojima je uobičajena životinjska kompetencija polova do te mere unapređena, da dovodi do superpolnosti u okviru naše vrste. Takva superpolnost obavlja osnovnu ulogu u postojanju polova - razmnožavanje na zadovoljavajući način, a samu seksualnost pretvara u neviđeno oružje evolutivnog napretka, u slučaju homo sapiens-a.

Govor kao ženska evolutivna potreba i kao sredstvo ženske dominacije

Govor je ekskluzivni dar i jedno od glavnih svojstava razborite vrste. Iz mnoštva formulacija govora i jezika, izdvojićemo Gleitman-ovu iz 1981. godine: »Svi ljudski jezici - njihova forma, sadržaj i upotreba, poseduju karakteristike koje ih izdvajaju od svih drugih formi komunikacije. Ljudski jezik je kreativan, strukturisan, karakterističan i interpersonalan.«

Skoro sve definicije jezika imaju u sebi nekog ličnog ponosa, koji je rezultat pripadnosti vrsti koja je u stanju da govori, jer je potpuno jasno da jezik svojim načinom delovanja i mogućnošću kombinacija, može da indukuje najrazličitije emocije i da svakoj ljudskoj aktivnosti da snagu kojom ona postaje životvorna.

Zbog izvanredne delotvornosti, jezik može da bude i veoma opasno oružje kojim se mogu poremetiti interpersonalni odnosi, baš zbog njegovog izrazitog psihološkog uticaja. Umeće korišćenja jezika spada u vrhunska umeća čoveka koja se dugo uče, a teško je naći čoveka koji u životu nije imao nevolja, nekada zbog samo jedne neadekvatno izgovorene reci.

Jezik je veoma moćno, ali i veoma ranjivo područje ljudske delatnosti, u kojem su moć i nemoć (jezika) razdvojene tankom niti, čije je praćenje neophodno da bi se obezbedila pozitivna jezička akcija. Kako ćemo kasnije videti, ni malo nije slučajno što je evolucija stvorila jezik kao izuzetno moćno oružje, koje je u stanju da iznenada promeni prvobitnu situaciju u potpuno novi neizvestan sled događaja.

Da vidimo najpre šta mogu da nam pruže današnja shvatanja o periodu evolucije Hominida, u kojem bi mogao da bude začetak pojave jezika. Važni zaključci dolaze od istraživanja M. Le May sa Harvarda, u kojima su ispitivane karakteristike unutarlobanjskih fosilnih ostataka ljudskih predaka. Nađena je razlika na otiscima unutrašnje lobanjske šupljine, koja ukazuje da bi mogla postojati asimetrija moždanih hemisfera, baš poput one koja se sreće kod današnjeg čoveka, a koja je odgovorna za funkciju govora. Na osnovu morfoloških razlika, zaključeno je da su uslovi za govor mogli da postoje kod neandertalskog čoveka (pre 30 000 - 50 000 godina) i kod pekinškog čoveka (pre 300 000 do 500 000 godina).

Međutim, teškoće nastaju zbog nemogućnosti da se prouče meka tkiva i organi za stvaranje govora, koji se naravno ne vide na fosilnim ostacima jer nisu koštanog porekla. Pretpostavka o njihovom eventualnom obliku može se indirektno izvesti na osnovu neravnina baze lobanje na fosilima. Naime, komplikovana i neravna baza lobanje može da ukaže na koštane strukture pomoću kojih je organ govora - grkljan, pričvršćen za bazu lobanje. Da bi organ govora kod današnjeg čoveka mogao da vrši svoju funkciju, on mora da se spusti nisko u vrat, što se i događa posle prve godine života. Mogli bismo, zato, mogućnosti govora da pri-pišemo samo onim Hominidama čiji fosili imaju neravnu bazu lobanje (kao i današnji čovek), na koju može da se veže složeni organ govora - grkljan.* Može se dalje reći da Australopithecus nije mogao da govori zbog ravne baze lobanje, a da je Homo erectus možda mogao da upotrebljava govor jer je njegova baza lobanje složenija.

U nemogućnosti da se pribave konkretni dokazi, može da se pretpostavi da pojava govora kod naprednih Hominida datira od pre oko 100 000 godina, kada su se maglovito stekli osnovni uslovi za pojavu govora, koji uključuju dobro razvijene:

*** Anatomski i fonetski preduslovi, neophodni da bi vazdušna i struja iz pluća mogla da se uobličiti u glasove i reci su postojanje visoko razvijenog grkljana, jezika i usta.**
čeon i slepoočni režanj mozga kao i organe govora (grkljan, jezik i usta).

Dve danas vodeće teorije o nastanku govora su: gestikulacijska (po kojoj je jezik nastao preobražajem primitivnih gestova u govor) i vokalna (po kojoj je govor stvoren iz glasova koji su se razvojem artikulisali u reči).

Današnji čovekoliki majmuni nisu uspeli da pretvore u nešto što je nalik govoru ni svoje gestove, niti svoje glasove. Oni imaju kratak vrat, visoko postavljen grkljan bez dara za govor, ravnu bazu lobanje i slabije razvijen slepoočni režanj velikog mozga.

Današnji čovek poseduje kortikalno govorno polje smešteno u čeonom i slepoočnom režnju. Deo govornog polja slepoočnog režnja leži na mestu koje se naziva slepoočna

ravan (plenum temporale). Slepoočna ravan je kod većine ljudi veća u levoj (dominantnoj) hemisferi, što je u skladu sa asimetrijom koja postoji u ljudskom mozgu, pri čemu svaka moždana hemisfera ima specifične funkcionalne karakteristike.

Vratimo se sada posmatranju nekih opštih karakteristika govora. Jedna od osnovnih karakteristika govora je što se njime ostvaruje komunikacija i verbalno određivanje uslova za ostvarivanje svih ljudskih akcija. Rešavanje neophodnih elemenata akcije kao što su: predmet, vreme, mesto, način akcije i sl. takođe se precizira jezikom. Znači, jezikom bi trebalo da se otklone nedoumice, usaglase stavovi i uopšte preciznije odrede elementi bilo koje ljudske delatnosti, koja zahteva više od jedne jedinice. Većina ljudi se slaže da je preciznost određivanja pojmova najizrazitija osobina jezika. To je naravno tačno, ali preciznost interpersonalne komunikacije nije jedina, niti najvažnija karakteristika jezika.

Jezik ima dve protivrečne funkcije: prva je da precizira i određuje pojmove, a druga je upravo suprotna - da stvara i održava zabludu. Prva funkcija je potpuno jasna i njome se nećemo ovde baviti. Interesantnija je druga funkcija jezika, jer čudno je da jezik uopšte može da doprinosi stvaranju zabluda.

Kao vrsta, mi smo evoluirali sa vrlo preciznim primatskim smernicama, pa je teško i poverovati da nam je potreban takav instrument koji će stvarati zabludu, jer ako se osvrnemo na primitivne oblike komunikacija kod životinja, videćemo da većina dobro proučenih formi sporazumevanja kod životinja, (kakve su, na primer, upozoravajući krici kod pojave opasnosti), - služe pozitivnim radnjama i nemaju u sebi moć da načine, nametnu, zabludu, kakav je slučaj sa ljudskim jezikom.

Međutim, izgleda da je nama kao vrsti potreban govor kao instrument iz kojeg mogu da izlaze namerne nejasnoće. Štaviše, ko zna da li bismo bez takvog svemoćnog i prevrtljivog instrumenta mogli uopšte da nastanemo kao vrsta.

Čemu može da služi osobina jezika da je u stanju da neguje laž i zabludu u svim spektrima njihovih jačina?

Jedan od odgovora bi mogao biti da je govor bio i ostao u današnjoj evoluciji čoveka, žensko sredstvo za vršenje psiho-biomanipulacije nad muškarcem. Primitivan oblik govora je verovatno nastao paralelno sa procesom koji je doveo do skrivanja spoljnih genitalija žene na najskrovitije moguće područje na telu žene (duboko između bedara). Kako su u isto vreme obilato isticane druge seksualne karakteristike žene (dojke, usne), i to baš na prednjoj, komunicirajućoj strani žene, moramo tu pojavu da povežemo sa činjenicom da se jezička komunikacija partnera takođe obavlja licem u lice. Povezivanjem ovih pojava, možemo da zaključimo da govor ima neobičnu funkciju, tj. može da služi ubeđivanju muškarca da odustane od seksualne namere. Interesantno je da govor više služi ženama da spreče muškarca kad je kod njega formirana seksualna želja, nego da ga stimuliše u njegovoj nameri.

Sprečavanje već emotivno pripremljenog muškarca da dopre do dobro skrivenih genitalija je važan ženski zahvat koji ima posebnu ulogu, da skrene pažnju muškarca sa njegovih svesnih i nesvesnih seksualnih želja. Tako žena prvobitnu energiju muškarca može govorom da pretvori u drugi način muškog dejstva koji joj odgovara, ili se slaže sa njenim dugoročnim namerama i ciljevima.

Dakle, držeći ga između »gladi i sitosti« pomoću govora, žena može muškarca kao na poluzi da seksualno privodi i odvodi (seksualna adukcija i abdukcija).

U uslovljavanju seksualnog čina kod ljudi, često se upotrebljava obećavajući jezički uvod koji se završava kratkim rečima glavnog dejstva, kao što su: ali, možda, videćemo, itd. Zamislite kako bi izgledalo parenje žabe ili konja, kada bi zavisilo od nečega što je nalik pojmovima »videćemo«, ili »možda«. Kada bi kod žabe ili konja postojalo »videćemo« ne bi bilo ni žabe ni konja, dok naša ljudska vrsta i te kako dobro napreduje i s tim »videćemo«. Jer, dok se kod čoveka ostvari to »videćemo«, i dok se to »videćemo« ponovi nekoliko puta, u međuvremenu je izmislio neku spravu ili obradio polje, radeći pritom pod dejstvom seksualne uslovljenosti, za opšte civilizacijsko dobro.

Znači, govor u našoj vrsti, između ostalog, služi da uslovi parenje. Kada je seksualni čin u vazduhu, govor više nije potreban, i onda nema mnogo priče.

Pošto seksualno spajanje kod ljudi počinje tek kada to žena odluči, netačno je opšte rasprostranjeno mišljenje da se radi o ženskom pristanku, već je to najčešće ženska odluka, što je vrlo različito, jer odluka ima aktivno dejstvo koje se proteže na žensko-muške odnose i posle seksualnog čina.

Mnogo ređa pojava je muško uslovljavanje seksualnog čina, što je sporadična pojava, sa sasvim drugom dinamikom.

Sada ćemo se osvrnuti na običan, tzv. svakodnevni govor, koji se najčešće koristi u jezičkoj komunikaciji uopšte, i naravno među polovima.

Ono što nazivamo običnim razgovorom, je upotreba jezika koje žene najviše vole.

Naizgled bezazlen, običan razgovor čini, u stvari, najvažniji deo naše dnevne verbalne aktivnosti, ali smo toga malo svesni.

Iz jednog »običnog« razgovora sa muškarcem, žena je u stanju da sazna sve što joj je potrebno za njenu obaveštenost, da zatim sklopi svoj mozaik delovanja na muškarca koji je interesuje, a da muškarac ništa od toga ne primeti.

Muškarci se čak sa prezrenjem odnose prema svakodnevnim razgovorima koje žene vode između sebe, smatrajući ih naklapanjima, potpuno nesvesni da su ta »naklapanja« vrlo značajna razmena informacija iako važe kao trač.

Trač je veoma jaka institucija van domašaja kontrole šireg društva, nešto poput ženskog obavešteg centra, koji naravno, ne podleže zakonskoj zabrani i u najkonzervativnijim zemljama. Iz najobičnijih razgovora i događaja koji se rado prepričavaju, žena je u stanju da izdvoji pojmove i da ih ugradi u svoju strategiju

prema određenom muškarcu, tako da on ništa ne primeti i da mu ne mogu pomoći sve njegove interkontinentalne rakete i projektili koje je stvorio kao izraz svoje pseudomoći. Jer, moderni muškarac, kao pripadnik kompeticijskih političkih ili tehnoloških grupacija, uvek umišlja ekskluzivnost i na tome zasniva pravo da bude značajan u očima svoje partnerice. Kakav sizifovski izbor u odnosu na čarobno suštinski način delovanja, sazdan na osnovu najobičnijih razgovora, iz kojih svaka žena sazna ono što joj treba, a zatim u zavisnosti od okolnosti izabere način na koji će razbiti nabeđeni muški sistem.

S druge strane, ženski način govora, kada je u akciji, obiluje slatkorečivošću, nepreciznošću, alternativama, nedorečenošću i često je prožet diskretnom pretećom ultimativnosti. Govor kroz usta žene biva izrečen na način kojim se stiče utisak da je takvo govorno ponašanje smislio neko drugi, pa nama, eto, ostaje samo da ga se pridržavamo, jer tako rade svi. To je, u stvari, namerno žensko govorno ponašanje u kojem se kroz laku i neobaveznu formu muškarcu zada zadatak ili iznudi obećanje kojeg će on kasnije morati da se pridržava jer, znate već, kakav je to muškarac koji nema svoju reč.

Izuzetno retko se dešava da muškarac upotrebi jezik da bi otkrio kod žene nešto što ona neće da mu kaže. I kada uspe u tome rezultati su skromni za muškarca, zbog toga što on nije u stanju da za duže vreme zadrži pažnju na predmetu koji ispituje i posle nekog vremena smatra ga nevažnim, što je velika greška. U isto vreme, žena će uzeti u obzir njegov pokušaj i imajući ga u vidu, odmah će promeniti taktiku u okviru date teme i time lako dovesti muškarca u drugo efektivno stanje. U međuvremenu je primarni muški motiv, da sazna određen podatak, izgubio na snazi. Ako bude dovoljno tvrdoglav, i počne iz početka, žena će mu na kraju reći to što je tražio, ali biće to izmenjena istina.

I pored svega navedenog, treba reći da se žene jezikom više služe da bi na neprecizan i neobavezan način pred muškarcem u stvari precizirale svoje zahteve. Dakle, naizgled neobavezna jezička manipulacija dovešće do konkretnih i ozbiljnih ostvarivanja ženskih zamisli kroz upotrebu muške niske svesnosti o fenomenu uticaja jezika.

Ali, upotreba jezika nije najveća ženska specijalnost u komunikaciji, iako odlično prolazi kod najvećeg broja muškaraca. Najveća ženska ostvarenja vezana su za »govor bez reči« o kojem će biti reči kasnije.

Ljubav - namerno nejasna predstava

Ljubav kao reč i pojam poseduje harizmatsku nedodirljivost kakva se retko sreće kod drugih pojmova u jeziku čoveka. Ljubav se doživljava kao fluidno biće, pokretljivo, dolazeće i odlazeće, nepredvidljivo i očekujuće, biće čiji je duh začas na pruženoj ruci, ali spreman da iščezne čim se šaka stegne oko njega sa namerom da ga dohvati.

Ne postoji ni jedna ljudska težnja koja bi se mogla porediti sa težnjom za ljubavlju. U svesti čoveka ljubav je najdublje ukorenjena i prožima sve nivoe od nesvesnog do supersvesti. To je dalje pojam na čiji je oltar prineto najviše ljudskih žrtava, svakodnevnih, izuzetnih, malih i velikih, umetničkih i neumetničkih, mogućih i nemogućih. Iza nesumnjive moći ljubavi skrivene su slabo prepoznatljive pojave, čak i one za koje se nikad ne bi reklo da potiču iz tog nepresušnog izvora čovekove inspiracije.

U isto vreme, ljubav kao biološki fenomen je najslabije proučena sa stanovišta uzročnosti i načina dejstva, dok su njene posledice u toj meri deo svakodnevnog života, da su svima dobro poznate. Analiza ljubavi neminovno vodi do teškoća, zbog toga što katkada znači neprijatno poniranje u samog sebe, te je mnogo primamljivije i zahvalnije čekati pozitivne efekte ljubavi, nego se njome baviti.

Kult ljubavi podignut je na nivo nedohvatljivih visina, sa nepristupačnim stazama koje vode do njegovog obitavališta. Pripadnici naše vrste više vole da čekaju da makar i deo ljubavne samilosti dođe po njih, nego da joj svojim učešćem pođu u susret.

Ali kome to poći u susret i kako ga prepoznati? To je prvo pitanje putnika sa namerom. Mnogi su odavno primetili da put u ljubavi ne mora da bude dugačak jer je u nama samima.

Nećemo nabrajati mnogobrojne pohvale Ljubavi izrečene od velikog broja ljudi uvek sa prizvukom uzvišenosti i iskrene ubeđenosti. Za to bi bile potrebne hiljade stranica i sve bi one odisale iskrenošću.

Poći ćemo od najčudnijeg objektivnog nalaza koji pada u oči kad je ljubav u pitanju. To je intimno ubeđenje čoveka da ima pravo na ljubav. Neverovatno je to ljudsko polaganje prava na ljubav koje se lako zapaža i kod deteta (koje tek počinje da razumeva svet oko sebe), kao i kod starog čoveka koji je od sveta video sve što je sam mogao. To zapravo znači da je čovek u stanju da a priori polaže pravo na nešto što ne razume u potpunosti, na nešto izuzetno, uvek teško dostižno, dakle nešto, što je van njegove kontrole.

Otkuda potiče to ljudsko, skoro ultimativno pravo, koje ako bude ugroženo, ili se ne ostvaruje, dovodi čoveka u stanje potištenosti ili prave depresije.

Na to pitanje, naravno, nije lako odgovoriti. Ipak, deo odgovora bi mogao da bude u činjenici da ljubav kada se ostvari - uvek donosi biološku korist za jedinku koja je doživljava. Te su koristi ljudi izgleda svesni i u najmanjem uzrastu i za nju mogu da zapodenu ratove širih dimenzija. Klasičan primer bio bi Trojanski rat koji je Pariš poveo u slepoj težnji da vrati Jelenu. Jelena, zbog širine sukoba koji je izazvala, nije nazvana Parisovom, nego Trojanskom. Jelena Trojanska je, zbog toga što je bila Trojanska žena, nesvesno podstakla ratnike Troje, koji su se, u stvari, borili za svoje žene čije oličenje je Jelena postala, jer je otmica Jelene pogodila i ugrozila i njihovo pravo na ljubav.

I stvarno, izgleda da je biološka korist koju čovek ima od ljubavi tako značajna, da je on spreman da je brani svim sredstvima, iako često ljubav i nije biološki zaslužio.

Zbog toga je ljubav pojava o čijoj se suštini retko priča, i koja se kao tema izbegava baš zbog spremnosti čoveka da pravo na ljubav koje mu je evolucija donela brani i u slučajevima kada je očigledno da ničim nije pridoneo unapređenju iste svoje ljubavi.

Iza reči "ljubav", nalazi se skriveno mnogo različitih pojmova.

Izdvojićemo u posebnu kategoriju poimanje ljubavi kod prosvetljenih jogina i duhovno obdarenih ili naučenih ljudi, uz napomenu da tu vrstu ljubavi (naziva se još i kosmička ljubav) poseduje izuzetno mali broj ljudi u svetu. Nije isključeno da se i u ovom slučaju radi o terminološkoj nejasnoći u odnosu na primarnu pojavu izraženu kroz reč ljubav, jer je ljubav prosvetljenog čoveka pojam apsolutno van domašaja najvećeg broja ljudi i verovatno predstavlja najnaprednije evolutivno stanje svesti, čija će rasprostranjenost među ljudima u budućnosti, nadamo se, bivati sve veća.

Zbog opšte upotrebe povlašćenog koncepta ljubavi, u svrhu lične biološke koristi jedinke, toleriše se svako pozivanje na ljubav, koje postaje često opravdanje i koje se koristi bez opasnosti od moralne ili bilo koje druge sankcije. Iz obilja primera navešću najobičniji: zaljubljeni student ne uspeva da položi ispite i okolina nalazi opravdanje u smislu "on je izgubio godinu jer je strašno zaljubljen u svoju, na primer, koleginicu". Kada bi taj student izgubio godinu iz nekog drugog razloga, okolina bi to sankcionisala u smislu: lenj je, nije mnogo pametan, itd. ali ako je zaljubljen onda on ima saučesnički stav okoline!

Očigledna je korist koju naš student ima od svog stanja zaljubljenosti kada je okolina u pitanju, tako da on, na neki način, ima više društvenog prostora da se posveti eventualnim biološkim problemima u svojoj ljubavnoj vezi. Jer društvo je dobro ako vas pusti da se mirno bavite svojom biologijom.

Vratimo se sada tvrdnji izrečenoj u naslovu - ljubav je namerno nejasna predstava. U pokušaju da je objasnimo, vratićemo se na mesto glavnih događaja kada je ljubav u pitanju - to su odnosi među polovima. Pojam ljubavi, kao što je rečeno, je pogodan za skrivanje raznih namera i značenja, jer bilo koja ljudska akcija, ako uspe da bude stavljena pod plašt ljubavi - dobija poseban i osiguran tretman okoline, a pre svega, polnog partnera.

To praktično znači da je pojmom ljubavi u našoj vrsti moguće snažno manipulirati. Postoji konfuzija oko pitanja šta je to ljubav, dok se svi lepo slažu da je ljubav nešto najuzvišenije, najposebnije i najlepše.

Ipak, od svemoćnog pojma ljubavi najviše koristi imaju žene, jer iako i one ljubav smatraju svojom intimnom privilegijom (koja im nije uvek jasna, kao ni muškarcima), žene umeju neuporedivo bolje da iskoriste sva dejstva ljubavi usmeravajući ih prema muškarcima.

Možda ćemo do više sastavnih elemenata ljubavi doći ako pojedinačno kod oba pola razmotrimo proces koji se zove zaljubljivanje i koji je uvod u trajnije stanje ljubavi, i ako pogledamo kakve su predstave o ljubavi pojedinačno kod žene i muškarca.

Mislim da su predstave o ljubavi i zaljubljivanju različite kod žena i muškaraca i da su u skladu sa njihovim specifičnim evolutivnim ulogama.

Tokom svake zaljubljenosti, povremeno se javljaju stanja uzvišenosti koje zaljubljeni opisuju kao nešto najlepše što su doživeli. To su, u stvari, kratki bljeskovi transzendencije ega, koji mogu da se jave u ljubavnom zanosu, ali koje najčešće kratko traju, jer običan, duhovno netreniran, čovek brzo angažuje ego u drugom pravcu, stavljajući ga u funkciju sebičnih poriva tokom razvijanja zaljubljenosti i ljubavi. Na taj način, velika snaga koja leži u egu biva neadekvatno upotrebljena, a magija zaljubljenosti pretvara se u kompetitivnu trku partnera za nadmoć u kojoj se žene neuporedivo bolje snalaze od muškaraca. Kada sebičnost ovlada jednim od partnera ljubavni odnos gubi kosmičke dimenzije, a kada zahvati oba partnera, ljubavni odnos prestaje.

Međutim, žena prva shvati da je ljubav prestala, ali nastavlja sa svojim superiornim aktivnostima nad muškarcem, a svoje buduće intimne ljubavne emocije priprema za drugog muškarca. Muškarac, naprotiv, teško shvata da je ljubavno osećanje promenjeno i sklon je da nalazi razloge u tehničkim poteškoćama (novac, okupiranost poslom, itd.). Takvi muški razlozi, naravno, nisu ni od kakvog dejstva kod žene koja nije zaljubljena i nevolja je u tome što to muškarci teško shvataju.

Različite predstave ljubavi kod žena i muškaraca

I pored naše arhetipske težnje da se približimo vrhunskom doživljaju ljubavi (unio mistica - mističko sjedinjenje), ljubav većine ljudi na današnjem stepenu evolucije ostaje biološki pragmatična. To je, može se reći, primenjena ljubav, sa sadržajem koji se dešava najvećem broju ljudi i kao takva ima najveći uticaj na međupolna zbivanja danas, na kraju dvadesetog veka nove istorije.

Primenjena ljubav je pre svega moguća zbog različitog shvatanja ljubavi žene i muškarca. Ona se uspešno odvija zbog veće ljubavne koristi koju žena ima od ljubavi, nasuprot malom biološkom uticaju, koji muškarac ostvaruje tokom svog ljubavnog dejstva.

Žena u svom mozgu verovatno ima stabilan funkcionalno-anatomski sistem, koji je u stanju da ostvaruje biološku korist, upotrebljavajući muškarčevu nejasnu predstavu ljubavi, za večiti način kojim se ostvaruje cilj - ženska dominacija nad muškarcem (Dominatio feminina). Kada je cilj ostvaren, žena može da bira, već od konkretnih uslova, na koji će način teći ostvarivanje ženske biološke vlasti.

Zaljubljivanje žene i muškarca je potpuno različito i dinamički i suštinski. Žena i muškarac se zaljubljuju u sasvim različite, da tako kažem, ljubavne ciljeve.

Pogledajmo šta znači žensko zaljubljanje i kada je žena stvarno zaljubljena, a kada samo tako izgleda. Pre svega, ženi je lako da muškarcu nametne lažni utisak da je zaljubljena u njega. To ona lako postiže seksualnim nagoveštavanjem, koje je delotvoran način za većinu muškaraca. Seksualno nagoveštavanje je uspešna radnja, jer koristi spremnost i težnju muškarca za polnim spajanjem, koje je utkano u same osnove njegove muškosti. Kod lažne ženske zaljubljenosti postoji osigurana dominacija nad muškarcem i to je za ženu rutinski svakodnevni biološki posao.

Ali, šta je sa pravom ženskom zaljubljenošću?

Osećanje prave zaljubljenosti je najcenjeniji događaj, koji žena želi svim svojim bićem i zbog koga lakše podnosi svakodnevicu, stalno ga iščekujući. Kada se žena istinski zaljubi razlog njenog stanja zaljubljenosti je u tome što ona još uvek nije uspela da ostvari svoju potpunu dominaciju nad muškarcem u koga je zaljubljena, pa otuda i potiče uzrok njene zaljubljenosti.

Nemojte misliti da je to jednostavno. To nije nikako, jer zaljubljenost je u neku ruku nemogućnost da se žena iskaže u svojoj evolutivnoj ulozi i težnji (a to je dominacija nad muškarcem), pa otuda potiče duboka i iskrena tuga kada muškarac koga je izabrala, ne obraća pažnju i time je lišava nesvesne težnje da ispolji dominaciju. Tuga zaljubljene žene je iskrena i mislim da muškarac ne treba da se meša u njenu tugu, već da je pusti da se sama izbori za svoju biološku težnju.

Ne treba dirati u žensku ljubavnu tugu, utoliko pre što će muškarac, previše joj pomažući »jer ne može da gleda da ona plače«, izgubiti trenutni viši položaj na klackalici interpolne borbe i doći u situaciju da će prestati da bude inspiracija »tužne« žene.

Žene vole svoju ljubavnu tugu i odlično je podnose.

Nasuprot ženi, muškarac teško podnosi tugu, jer muška tuga najčešće ne dolazi iz muške suštine, već iz muških grešaka u postupcima prema ženi.

Dakle, ženska zaljubljenost odražava stanje pri kojem žena nije još uspela da dođe do onih pozicija sa kojih bi mogla da ispolji svoju dominaciju, odnosno žensku vlast. Jer kada žena ostvari dominaciju, osvoji seksualnu vlast i počne da ostvaruje biološku korist, njena zaljubljenost prestaje. Ona prestaje da bude zaljubljena u muškarca onda kada je ostvarila svoju evolutivnu težnju: dominaciju iz koje će proisteći biološka korist. To znači da stanje zaljubljenosti izčezava sa pojavom biološke koristi. Kada se žena ustali u svojoj dominaciji nad muškarcem, dolazi do povećanog angažovanja svih muških delatnosti, što daje motornu snagu razboritoj vrsti.

Muškarac u procesu zaljubljanja ima sasvim različitu ljubavnu viziju. On se zaljubljuje pravolinijski, ciljano, isključivo, i pritom mnogo više gubi realni kontakt sa okolinom u kojoj živi. Dok žena ima odličan uvid u okolinu, koristi je u samom zaljubljanju i nikad ne gubi glavu, muškarac obavezno upada u stanje benigne sužene svesnosti. To je zato što nagoveštavajući znaci ženske spremnosti na seksualno spajanje dotiču srž muškosti, koja se ogleda u ubeđenosti muškarca da je

baš on taj koji je izabran. Muškarac je ubeđen da je samo njemu upućen ljubavni poziv. Inače, ljubavni poziv je više odobrenje muškarcu da može da pokaže ono što zna. On je dakle, na samom startu u prirodno podređenom položaju.

Pošto je izabran, muškarac često zaboravlja da to nije njegov izbor, već ženski i da su pravila igre u rukama onog ko ih je odredio. U ženskom pozivu muškarac dalje vidi mogućnost za ispoljavanje svoje muške dominacije (*Dominatio masculina*), jer pred njim je nežno, žensko, naizgled nejakno biće. Muškarac tada počinje da ostvaruje jedan od svojih glavnih nagona a to je nagon zaštitništva.

Zaštitništvo muškarca

Zaštitništvo muškarca je jedna od glavnih primatskih mužjačkih crta koja je kroz evoluciju pretvorena u zaljubljivanje muškarca. Pri tome su zaštitničke sklonosti muškarca, u našoj vrsti, velikodušno ponuđene ženi.

Kad muškarac ponudi zaštitu počinje sudbinski delikatan postupak za njega. U tom procesu pomešane su dve osobine muškarca: stara osobina superiornosti primatskog mužjaka nad ženkom i težnja za pružanjem zaštite muškarca, kao biološke protivvrednosti za seksualno spajanje sa ženom.

To je najosetljivija tačka sistema muškog zaljubljivanja jer su i zaštitništvo i seksualna težnja zapisane duboko u njegovom mozgu. Muškarac mora, sledeći svoju unutrašnju prirodu, da održi obe težnje. To bi bilo jednostavno kada bi on štitio slabije biće (ženku), što se dešava kod majmuna primata gde je ženka stvarno slabija. A šta i koga zaštititi u današnje doba, kada je žena u većini slučajeva sposobna da se sama štiti?!

Tako nastaje apsurd, da se biološki slabiji deo vrste sa svojom umišljenom superiornošću (u današnje vreme) i dalje zaštitnički ponaša prema ženi, ne mogavši svesno da se odvoji od nagona zaštitništva.

U toj situaciji žena je prinuđena da prihvati navodno zaštitništvo, ali ona ne želi zaštitu u onom obliku koji muškarac zamišlja kada je zaljubljen (on bi hteo da izoluje ženu fizički i da je odvede na pusto ostrvo). Žena zbog toga, upotrebom govora transformiše zaštitništvo muškarca u svoju biološku korist i tako taj deo muške energije ona dobija bez interpolne borbe, jer joj je muškarac iz svog neznanja nudi.

Uprkos tome što je žena današnjice sposobna da funkcioniše bez zaštite muškarca (sem u retkim izuzecima bukvalne zaštite od napasnika), ona se poziva na potrebu za muškom zaštitom, jer time uvlači muškarca direktno u ostvarivanje svojih ženskih ciljeva, uveravanjem muškarca da joj je njegova pomoć potrebna. I stvarno, malo je muškaraca, koji ne veruju ovoj ženskoj tvrdnji.

S druge strane, muškarac uživa da ispolji zaštitnički nagon, sa dubokim uverenjem da mu je to prednost za ostvarivanje njegove seksualne dominacije.

Muškarac bi morao da zaštitništvo stavi u službu svoje muškosti, a nikako da dozvoli da ono postane ženska svojina. Međutim, kako pružanje zaštite ženi muškarcu donosi veliko duševno zadovoljstvo, on lako gubi kontrolu. On donosi zaštitništvo ženi na noge i tako njegov duboki poriv lako biva pretopljen u sredstvo za zadovoljavanje površnih i svakodnevnih ženskih potreba.

Da bi muško zaštitništvo bilo sa odobravanjem prihvaćeno kod žene, važno je da ga muškarac ponudi dobrovoljno. To ženi garantuje mogućnost manipulacije zaštitništvom i žene ne vole kada muškarac na silu prihvata da bude zaštitnik, što je razumljivo, jer je onda upotrebna moć manja. Žena ima koristi samo od onog muškarca koji dobrovoljno pristaje na sve posledice zaštitništva nad ženom.

Dakle, muškarac ne bi smeo da banalizuje svoje nagone nudeći ih ženi u zamenu za beznačajne ustupke, što današnji muškarac često čini. On nesme svoju muškost da stavi u službu žene, nego mora upravo muškošću da vlada situacijom, izazivajući kod žene želju da se nosi sa tom muškošću, što će njoj pričiniti veliku radost. Jer žene daju najviše od sebe kada hoće da anuliraju muškost. Žena će sve uraditi da muškost partnera stavi na probu i da je ugrozi. Ništa nije važnije za muškarca od toga da bude korak ispred u toj interpolnoj borbi, jer žena traži muškost, a istovremeno sve daje da je stavi na probu, a to je ono što većina muškaraca ne razume.

Šta se događa danas? Žena lako dobija interpolnu borbu jer postoji kriza muškosti.

Od krize muškosti pate naravno oboje. Žena, jer nema s kim da se u biološkoj igri nadmeće, muškarac zato što zbog krize muškosti nije dostojan partner i on to sve više oseća. Pa ko je ugrozio ljubav? Ugrozile su je naravno žene, jer je ugrožavanje muškosti biološki modus koji je potreban za dominaciju žene.

A ko je krivac?

Krivac je muškarac koji je olako predao svoju muškost u ženske ruke, zapostavljajući navike naših dedova koji su od svojih žena imali takođe žensku dominaciju, ali su uspevali da održe tenziju između polova aktivnim suprotstavljanjem svoje muškosti ženskoj evolutivnoj težnji za dominacijom.

Uloga muškarca bi morala biti u stalnom sprečavanju žene da uzme maha, da joj time načini borbu privlačnijom, a da pritom uživa u svom muškom delu interpolne borbe. Na taj način muškarac ne može naneti štetu svojim glavnim nagonima (zaštitništvu i seksualnoj težnji prema ženi), a to je jedan od načina da se unapređuje muškost.

Interpolna borba se nesme zanemariti od muškarca bez obzira da li sedi pored vatre u praistorijskoj pećini ili je za računarom svemirskog broda.

Današnji muškarac zbog svoje niske svesnosti o načinu na koji žena funkcioniše uobražava da će ženu osvojiti tako što će zaraditi mnogo novaca, napraviti neki novi proizvod ili postati važna ličnost i sl. zaboravljajući da je važnije od svega posedovanje elementarne psihičke snage ranog mužjaka naše vrste koju svaki muškarac ima u sebi kao potisnutu snagu. Ta muška snaga se oslobađa tek onda kada on postane ravnopravni, ili još bolje, vodeći učesnik svakodnevne interpolne borbe.

Pored svega, sasvim je izvesno da će muškost, posle savremenog aktuelnog pada, morati da ojača u bliskoj budućnosti, kada poraste svesnost o celoj pojavi. Naravno, žene nikada neće biti ugrožene bilo kakvim promenama u spoljnoj sredini jer je žena psihički najprilagodljivije biće i u tome joj nema premca.

O dinamici zaljublivanja žene

Još može da se kaže da se na početku zaljublivanja žena manje zaljubljuje u samog muškarca, a više u nadu o njegovoj muškosti, koju on nosi u njenoj ljubavnoj mašti. Ako žena u procesu zaljublivanja osvoji polnu vlast, počinje njeno tiho nezadovoljstvo i melanholičnost, jer je njen evolutivni zadatak za taj momenat ispunjen. Slabu i prinudnu kompenzaciju žena nalazi u tome da na razne načine izaziva muškarca nad kojim već ima dominaciju. Time ga ona podstiče da joj da novi biološki zadatak koji će joj biti interesantan. Međutim, muškarci obično ne razumeju ženski zahtev, jer od početka ne prepoznaju pojavu. S tim u vezi muškarac se često pita: »šta sad ona hoće kad je sve sređeno i nema nikakvih problema«. U tome i jeste problem, što sa kompletnim rešavanjem zahteva koji su bili postavljeni nastupa zastoj, koji žena ne sme da dozvoli zbog svoje evolutivne uloge. U nedostatku interpolne borbe sa svojim partnerom, žena počinje da traži novog muškarca. Njen stalni partner tek tada ne može da shvati o čemu se radi, jer je obezbeđivanjem svih životnih uslova, smatrao da je zadovoljio svoju partnerku. Kakva greška!

Kada su zaljubljeni, i žene i muškarci pokazuju smanjeno interesovanje za svakodnevne aktivnosti i njihove misli uglavnom su upućene izabranicima. Zbog izvesne opšte inhibicije, mi, uslovno rečeno, pred sobom imamo jedinku koja je u momentu zaljubljenosti hendikepirana za poslove od opšteg interesa. Takođe se može reći da razmnožavanje u našoj vrsti prvenstveno osiguravaju nezaljubljene jedinke jer je njima više stalo do polne dominacije u okviru koje se ostvaruju seksualni kontakti a samim tim i reprodukcija.

Dakle, izgleda da je, za razmnožavanje, od ljubavi važnija vlast koja se ostvaruje putem primenjivanja seksualnosti pa ću je nazvati "biovlast-seksualnost".

Biovlast-seksualnost je pojava koja se podvlači pod terminološki nejasni plašt ljubavi. Pošto je ljubav u svesti muškarca namerno načinjena (od strane žena) kao nejasna predstava, jer muškarci smatraju da žene nose monopol ljubavi (što je tačno), dolazi do toga da ljubav gubi karakter stroge veze sa polnošću, a kao glavno sredstvo polnosti koje će osigurati reprodukciju pojavljuje se biovlast-seksualnost. Partneri u želji da jedno drugom nametnu seksualnu vlast, seksualno se spajaju i tako dolazi do začeca. Kao što smo već rekli, retko ko spava sa ženom da bi je načinio trudnom. Još ubedljivije zvuči ženska strana, koja se najčešće čuva da ne zatrudni.

Do razmnožavanja dolazi zbog težnje oba pola da plasiraju vlast putem seksualnosti. Kao što vidite, ljubav nije pouzdan evolutivni argument razmnožavanja, već je glavni

pokretač reprodukcije težnje za biovlašću koja se postiže seksualnošću. Ne treba ni govoriti da se u biovladstvu seksualnosti žene bolje snalaze od muškaraca, čemu će biti posvećeno sledeće poglavlje.

Izolovan i namerno stvoren pojam ljubavi, žena uzima za svoj monopol, dajući sebi pravo da sudi o tome »šta je to prava ljubav«, a šta nije. Muškarac, u ogromnoj većini slučajeva, smatra da se žena »bolje razume u ljubav« od njega i pomirljivo prelazi preko čestih ženskih optužbi »da on nije u stanju da voli«.

S druge strane, ženski monopol nad ljubavju ima i velike praktične koristi jer predstavlja odstupnicu i opravdanje u nekim situacijama kada treba umiriti agresivnog muškarca koji, na primer, sumnja da mu je žena neverna.

Ženska i muška seksualna motivacija

Muškarcima kroz milenijume nije jasno šta žena zapravo želi kada hoće da ima seksualni odnos. Ruku na srce, za ovakve vrste opservacija, muškarac je u prirodno nepovoljnom položaju, jer njegov način gledanja na ženski seks u mnogome biva ograničen velikom ličnom angažovanošću oko tehničkih preduslova koje mora da stvori da bi obezbedio: odvajanje žene iz njene okoline, određivanje vremena i mesta seksualne igre, itd. U svim tim radnjama muškarac se više usredsređuje na ličnu seksualnu napetost, protkanu dubokom nesvesnom odgovornošću za uspeh seksualnog čina, koji kod muškarca podrazumeva seksualno zadovoljavanje žene. Jer, seksualno zadovoljavanje žene je, po muškom mišljenju, jedini način da on ostvari svoju mušku dominaciju nad ženom. Kada seksualni čin prođe (jedan ili više njih), muškarac se učvrsti u svojoj tipično muškoj iluziji uspeha i ta opijenost mu najčešće ne da da donese bilo kakve dublje zaključke o tom seksualnom odnosu. Ako je pak, po njegovom mišljenju, loše odigrao mušku ulogu, teško ko ga može ubediti da nema baš toliko razloga za brigu i on se najčešće u tim okolnostima povlači sa datog seksualnog polja, a svoje svetlije dane vidi u druženju sa drugom ženom.

Izuzetno niska svesnost muškarca o suštini ženske seksualne motivacije, naravno, ide na ruku ženama koje savršeno poznaju mušku seksualnu motivaciju. One znaju da je muškarcu potrebno smanjenje seksualne napetosti koja se obavlja kroz dobro filogenetski uspostavljenu fiziološku radnju ejakulacije (orgazam) muškarca. Osim toga, teško je (skoro nemoguće) da muškarac iz, npr., taktičkih razloga sakrije orgazam.

S druge strane, ženski orgazam, iz taktičkih razloga lako može da se prikrije ili simulira, jer je kao pojava mnogo teže primetljiv i može da se koristi za manipulaciju nad muškarcem koji ima jaku težnju da »zadovolji ženu«.

Ženska seksualna motivacija je potpuno različita od muške.

Da bismo je upoznali, pogledajmo najpre kakvi su muški i ženski stavovi prema sopstvenim spoljnim polnim organima. Žena ne obraća mnogo pažnje na svoje polne

organe. Svu pažnju ona usmerava na delove svoga tela koji se vide (usne, glava, dojke, noge). Žena o svojim polnim organima ne razmišlja kao delu svoje privlačnosti. Nasuprot ženi, muškarac se mnogo više bavi svojim polnim organima - posmatra ih, procenjuje njihovo stanje, oblik i veličinu, i smatra ih odlučujućim faktorom u ispoljavanju svoje muškosti.

Različito shvatanje važnosti polnih organa kod žene i muškarca, posledica je različitog doživljavanja seksualnog uspeha i neuspeha kod polova. Za muškarce je važan bukvalan uspeh u toku seksualnog čina, dok su za ženu važnije posledice koje će proisteći iz samog čina. Seksualni čin dovodi do većeg stepena prisnosti u kojem žena može lako da nametne svoje zahteve. Njena seksualna motivacija, u stvari, sadrži težnju da putem seksualnog kontakta, što je moguće više (u zavisnosti od slučaja), zaokupi svu telesnu i mentalnu pažnju muškarca.

Ali, najinteresantnije od svega je to da muškarac ne shvata da seksualni čin za ženu nije puko zadovoljstvo koje ljubavna igra pruža. Šta više, u našoj vrsti ljubavno zadovoljstvo žene je uvek sekundarno i u njemu žena uživa tek kada je u dubini duše zadovoljna uticajem koji je izvršila na konkretnog muškarca.

Muškarac za sve to vreme misli da je ženi pre svega stalo do seksa, u šta se lako možete uveriti ako slušate grupu muškaraca kada raspravlja o tome kako bi »one sve dale za seks«. To je pogrešno, jer »one« ne daju sve za seks, već sve daju za ono što seks nosi, a to je: ostvarivanje ženske dominacije nad muškarcem u svim oblastima muškog delovanja.

Jer šta bi evolucija imala od ženskog orgazma? Evolucija postiže svoj cilj putem ženske dominacije koja se ostvaruje uslovljavanjem muškog orgastičkog zadovoljstva. Ženski orgazam je, kao izvor ličnog zadovoljstva, mnogo ređa pojava, ali nije isključeno da će se kroz dalju evoluciju razvijati i postići nivo efikasnosti muškog orgazma, što bi bilo dobro za muškarce koji bi onda dobili jak argument za uticajniji međupolni položaj od onog koji imaju danas.

Mnogi muškarci bi se silno začudili kada biste im rekli da žene izolovan seks, »seks u prolazu«, ne smatraju bitnim. Seks za žene postaje bitan tek kada obećava.

Pored toga, žene ne smatraju bitnim, da tako kažem, »upotrebu« ženskog polnog organa. Drugim rečima, ranija »upotreba« polnih organa za ženu ne predstavlja pojam vredan pažnje, dok kod muškarca pređašnja upotreba genitalija predstavlja deo tradicije koju on neguje i za koju se emocionalno vezuje. Ovde mislim na potpuno različiti stav koji polovi imaju u odnosu na izolovani detalj bukvalne upotrebe polnih organa u seksualnom činu. Muškarac ima jaku predstavu bukvalne upotrebe svojih genitalija dok je žena uopšte ne poseduje, što stvara niz nesporazuma u odnosima među polovima. Otuda i proističu različita shvatanja »fizičke« vernosti kod polova.

Muškarcu je važnije da mu je partnerka fizički verna, jer on za najveći prekršaj smatra telesno spajanje svoje partnerke sa drugim muškarcem. Ovo je razumljivo

upravo stoga što je za muškarca od najvećeg značaja seksualni kontakt i to je područje na kojem je on najposesivniji i najosetljiviji.

Ženi je fizička vernost partnera važna u kontekstu mogućnosti gubitka uticaja, ukoliko bi se njen partner eventualno zaljubio u toku »prevare«. Ovaj ženski stav se kao motiv provlači u tradicionalnim narodnim pesmama u smislu: »ako ljubi nek se ne zaljubi«.

Dakle, žena će daleko lakše oprostiti fizičku nevernost, ukoliko zaključi da se njen partner nije zaljubio u tu drugu ženu, jer u tom slučaju njena seksualna dominacija u suštini nije ugrožena. Sam postupak opraštanja muškog neverstva žene obavezno dramtizuju i iz njega izvlače dodatne argumente za još veće podčinjavanje muškarca koji je »uhvaćen u prevari«.

I dok muškarac, u toku ispitivanja da li mu je žena bila verna, najviše vremena provodi da otkrije da li je ona fizički neverna, ženu u analognom slučaju interesuje da li je muškarac došao u psihičku zavisnost posle seksualnog kontakta sa drugom ženom. Iz toga proističu jaki svakodnevni konflikti između oba partnera. Jer ono što je za muškarce »opasno« za žene nije, te nepoznavanja tih detalja ugrožavaju konstruktivnu dnevnu aktivnost polova.

Pogledajmo još jednom sa kakvim su oprečnim shvatanjima suočeni žena i muškarac kad je seks u pitanju.

Opšte muško uverenje da je ženama više potreban seks nego njima je toliko izraženo da žene ne treba da ulažu nikakav napor da bi poduprle takvo shvatanje. Takvo muško shvatanje je dobrodošlo ženama, jer su na osnovu njega u stanju da lako izraze svoju dominaciju. Muškarci ne primećuju da je situacija upravo obrnuta - odnosno da je ženama na današnjem stupnju evolucije polova manje stalo do seksa nego njima, jer je ženska seksualna dominacija veća od muške.

Muški seks u evoluciji je stvoren tako da psihološki učinak muškog seksa kratko traje posle seksualnog čina. Time je obezbeđeno obnavljanje muške seksualne motivacije u kratkom vremenu, pa se ženska dominacija lako održava. Psihološki učinak muškog seksa zbog kratkog trajanja, izgleda kao da stalno izmiče muškarcu, koji ne može da stekne trajno seksualno samopoštovanje, ukoliko ne obnavlja uspešne seksualne kontakte.

U tom prostoru leže najveće opasnosti po psihičko zdravlje muškarca. Muškarac može lako pogrešno da protumači seksualno izmicanje (koje je normalan fenomen) i da ga fiksira u neku vrstu opšte seksualne nesigurnosti što je vrlo ozbiljna pojava, koja može da se pretvori u psihičku ili somatsku bolest. Muškarac bi trebalo da zna da su njegov mozak i njegov genitalni aparat, zajedno stabilne strukture, koje postoje da bi se muška seksualnost mogla ostvarivati na adekvatan način. Zbog toga ne bi smeo da ne razume elemente koji podstiču mušku seksualnost i da im tako, eventualno, da pogrešno tumačenje.

Ako bismo gledali striktno biomehanički, telo žene je mesto seksualnog događaja te je to najznačajnija okolnost iz koje proističe stabilnost ženskog dela učešća u seksualnom događaju. Prema tome, stepen želje za seksom ne može biti veći kod žene, jer je taj motiv evolucija morala da pojača kod muškarca da bi ga naterala da se približi mestu seksualnog događaja - ženi. Glavna ženska evolutivna uloga nije da uživa u seksu, nego da upotrebi seks, a uživanje dolazi tek na drugo mesto, te ako već upotrebljavamo reč uživanje bolje bi bilo reći da ženama pripada uživanje u biovlasti putem seksa, a muškarcima je određeno uživanje u seksu sa iluzijom biovlasti. Još kraće, evolutivni imperativ čoveka bi bio: muškarcima seks, ženama psihička vlast.

Ženska vladavina kroz biovlast-seksualost

Mnoge pojave u prirodi izazivaju ljudsko divljenje. Setite se, na primer, veličanstvenog leta krupnih ptica grabljivica: ako ste imali priliku da vidite sokola ili orla u krstarenju, ne možete da mu poreknete ekskluzivnost, baš kao i lavici koja se kreće kroz visoku travu prema plenu, mirna i stabilna u svojoj nameri. Možda još veće divljenje mogu da izazovu mikroskopski vidljivi virusi koji pokazuju fantastičnu prilagodljivost i sposobnost da ulazeći u tuđe biološke sisteme (često kod čoveka), izazovu takve promene pri kojima nateraju napadnute ćelije da proizvode onu vrstu proteina koja je njima (virusima) potrebna.

Po takvom načinu delovanja, virusi su našli jedan od najprostijih i najjačih evolutivnih metoda opstanka, i sigurno je da oni imaju zajemčenu budućnost kao što su imali uspešnu evolutivnu prošlost, koja verovatno seže do samog početka života na zemlji. Virusni su odličan primer prilagodljivosti i efikasnosti, i po tome se teško koja vrsta iz biosfere može porediti sa njima.

Međutim, i mi kao vrsta posedujemo komparabilni primer uspeha evolutivne prilagođenosti i efikasnosti, koji je ostvaren u mnogo komplikovanijim fiziološkim sistemima u okviru najviših toplokrvnih kičmenjaka.

Pred našim očima i u našem okruženju je primer najviše biološke moći i specifičnosti. Sada već pogađate, to je ženka naše vrste - žena.

Mislim da je žena jedan od najuspešnijih oblika evolutivnog prilagođavanja, čija se biološka suština održava pomoću fenomena koji sam nazvao biovlast-seksualnost.

Biovlast-seksualnost je psihička vlast ostvarena putem upotrebe seksualnosti i ona je verovatno genetski uslovljena.

Pošto je kod čoveka primarna ženska seksualnost, neuporedivo češće se ispoljava ženska biovlast-seksualnost od odgovarajuće muške, kao izraz dominantne ženske biološke vlasti u okviru polova.

Promena primatskih osobina prema ljudskim je ostvarena time što je ženska seksualnost stvorena kao model koji u sebi sadrži mušku seksualnost, odnosno, ženska seksualnost je lider obeju seksualnosti i kao takva je nosilac razvoja vrste.

Biovlast-seksualnost obuhvata sve pojave u međupolnoj komunikaciji pri kojima bivaju zadovoljeni zahtevi jednog partnera od strane drugog.

Kroz celu evoluciju čoveka dominirala je ženska biovlast seksualnost, ali se današnjica karakteriše enormnim porastom ženske vlasti kroz seksualnost. Uzrok je u poremećenju biološkoj ravnoteži nastaloj zbog pada aktuelne muškosti.

U filogenetskim okvirima i kada su u pitanju odnosi među polovima, kod životinja ne postoji ni približan primer sa tolikim univerzalnim uticajem na suprotni pol, kakav je primer uticaja žene na muškarca. U pitanju je neprimetna, ali izuzetno delotvorna vladavina žene nad muškarcem, u kojoj se biovlast plasira suptilnim načinima delovanja, pri čemu muškarac ima iluziju o svojoj nadmoći i važnosti.

Po biološkoj suštini, ženska biovlast-seksualnost ima najveći značaj i mnogo veći uticaj od, na primer, političke, vojne ili druge položajne vlasti koja uglavnom pripada muškarcu. Sve te druge vrste vlasti su nižeg ranga jer se po uticaju i često kratkoći trajanja, ne mogu porediti sa sveprisutnom ženskom bioseksualnom vlašću. Uostalom, sve druge poznate vlasti na neki način služe ženskoj biovlasti, obzirom da je njihov krajnji cilj sadržan u zadovoljavanju ženskih zahteva. Na primer, ako je muškarac uspešan političar, novinar, vojnik ili profesor, određena vlast koju takav položaj donosi biće stavljena, na neki od načina, u službu njegove partnerice. Pri tome će od veličine njegovog društvenog uticaja u mnogome zavisiti seksualno ponašanje njegove partnerke, odnosno, stepen seksualne gratifikacije muškarca određuje žena.

Većina muškaraca nije svesna delovanja ženske biovlasti, a oni retki među njima koji su u stanju da neke od pomenutih fenomena shvate, u praksi važe kod žena za bolje muškarce.

Kako se ostvaruje ženska biovlast-seksualnost?

Moram da kažem da su načini njenog ostvarivanja raznovrsni, da zavise od istorijskih i društvenih zbivanja, ali su po jednom identični-uvek su delotvorni na muškarca. Na primer, u srednjem veku bilo je suženo polje ženskog delovanja zbog toga što je žena bila bez društvenih prava, ali to nipošto nije smanjivalo efikasnost ženske biovlasti, jer je mesto njenog ostvarivanja i tada, kao i danas bio seksualni čin. Uticaj žena bio je manje vidljiv jer im teški uslovi života nisu ostavljali vreme za proširivanje delovanja izvan ljubavne postelje. U uslovima malog javnog i društvenog uticaja žene, kakvi su vladali sve do dvadesetog veka, ženska biovlast se ostvarivala pomoću seksualno uslovljenog ponašanja koji je sadržavalo: seksualno primamljivanje, seksualno obećavanje i seksualno spajanje. Pri tome je ovakvo ponašanje bilo i ostalo efikasno i primenjuje se i danas.

Kada je posle industrijske revolucije na uzlaznoj tehnološkoj liniji dvadesetog veka počeo da se ostvaruje lagodniji način života, kada je razvoj medicine unapredio zdravlje i smanjio posledice bolesti, žena je proširila polje svoje biovlasti koja je dobila oblik kakav se verovatno ređe sretao u ranijim periodima ljudske istorije.

Dakle, u savremenom vremenu postoji novi oblik biovlasti-seksualnosti, koji je tiho došao i koji osvaja poput stepskog požara. Pritom, muškarci nisu spremni da u svoj deo interpolne borbe unesu nove elemente kojima bi se unapredili međupolni odnosi.

Koji su seksualni postupci za ostvarivanje savremene biovlasti-seksualnosti kojom se današnja žena služi? Rekao sam već da je cilj ženske biovlasti uvek isti, i da su se nabrojani seksualni postupci za njeno ostvarivanje javljali u toku svih epoha ljudskog razvoja. Ipak, izgleda da je danas najdelotvornije sledeće seksualno ponašanje:

Neka mi bude dozvoljeno da udeo žene u procesu seksualnog spajanja nazovem neromantičnim imenom - dozvoljavanje ili »davanje« žene. U tom slučaju možemo da kažemo da se današnja ženska biovlasti-seksualnost, uz nabrojano primamljivanje, obećavanje i seksualno spajanje, ostvaruje i jednim karakterističnim postupkom koji može da se nazove »zaustavljanje davanja«, ili »isprekidano davanje«.

Zaustavljanje davanja je vid ženske biovlasti u kojoj je muškarac već bio seksualni partner ženi, odnosno, imao je jedan ili više kontakata sa datom ženom. Pritom je muškarac već seksualno vezan za ženu i u tim okolnostima žena namerno prekida seksualnu komunikaciju, odnosno, zaustavlja »davanje«, stavljajući na taj način seksualno fiksiranog muškarca u seksualno zavisano položaj. To je najčešća savremena varijanta ženske biovlasti-seksualnosti koja muškarca dovodi u situaciju da ne razume zbog čega se doskora dobri seksualni odnosi sa njegovom partnericom iznenada pretvaraju u nerazumljivo odbijanje. Muškarac koji ne razume pojavu postaje konfuzan, nesiguran i spreman da sve učini za svoju partnericu ne bi li povratio pređašnje stanje seksualne sloge. On pritom najčešće ne zna da je u osnovi te pojave ženska potreba za biovlašću. Naravno, većina muškaraca ne ume da se suprotstavi ovoj svojoj »ugroženosti«.

Nedostatak muškog suprotstavljanja je najgora moguća stvar i za ženu i za muškarca, jer međupolna borba u takvim okolnostima jenjava na štetu oba partnera.

Dok je u prošlosti ženska biovlasti-seksualnost bila uglavnom bazirana na »nedavanju«, savremena varijanta u većini slučajeva sadrži »zaustavljanje davanja«, što je neuporedivo efikasnije od nedavanja jer ima jače dejstvo na muškarca (pošto je muškarac već seksualno vezan). S druge strane, ženska seksualna komunikacija je ovim načinom stekla moralnu legalnost veću nego ikada u ljudskoj istoriji, što je, naravno, učvrstilo današnji ženski uticaj koji je ušao na mala vrata u srce vekovnih moralnih dogmi - jedinog muškog »oslonca« do doba tehnološke revolucije.

Dakle, zaustavljanje davanja, odnosno oduzimanje seksualnog »prava« muškarcu u momentu kada on misli da ga je stekao je, čini se, najveći izazov savremenom muškarcu.

Moglo bi se reći da »zaustavljanje davanja žene« ima u sebi nešto od simbola devičanstva i da predstavlja njegov savremeni ekvivalent. Naravno da je to pseudodevičanstvo jer žena najčešće ima manju ili veću seksualnu prošlost. Doživljavanje muškarca je u oba slučaja (pravom i lažnom devičanstvu) slično.

Psihološka sličnost »zaustavljanja davanja« (pseudodevičanstva) sa devičanstvom, verovatno je doprinela da se vekovni značaj devičanstva za muškarce umanja, odnosno, da sasvim nestane. Ovoj tvrdnji ide u prilog i činjenica da u sredinama gde devičanstvo i danas postoji kao preduslov da žena može da stupi u brak, nalazimo na umereno izraženu biovlad žene nad muškarcem, sa neporemećenim odnosima među polovima.

Zaustavljanje »davanja« kao način ostvarivanja ženske biovladi ima u sebi klicu blage negacije seksualnosti. Ovo je posledica činjenice da današnja žena sve češće stiče utisak da se mnogi njeni problemi mogu rešiti delimičnom upotrebom seksualnosti, što je udaljavanje od osnovnog koncepta vrste. Tu problem i nije toliko u ženama, jer one umeju da koriste seksualnost po potrebi, brzo se adaptiraju i vraćaju seksualnom dejstvu ukoliko drugi načini (kao što je imitiranje seksualne spremnosti) ne funkcionišu.

Problem je više u muškarcima jer oni teže vrše promenu usmerenja seksualnosti i zbog toga nisu u stanju da uvek prate brzu žensku adaptaciju. Zbog toga muškarac mora da bude spreman da neutrališe bilo kakvu alternativu seksualnosti kojoj žena najčešće pribegava.

Muškarac, pre svega, treba da ispolji svoju elementarnu mušku prirodu. Ni pod kakvim okolnostima on ne sme da odustane od svoje glavne karakteristike i evolutivnog imperativa a to je: muškarac mora da ženu uhvati u zamku njene sopstvene seksualnosti i dovede je u poziciju da nema kud nego da se seksualno što više spaja sa njim. Pritom muškarac treba stalno da ispoljava raznovrsne seksualne sadržaje i da vodi primat u iniciranju seksualnog odnosa, jer mu je to i evolutivna i sudbinska dužnost.

Kako u tome uvek uspevati, pitanje je na koje ne postoji jedan odgovor, i zavisi od svakog pojedinačnog slučaja. Neosporno je da važnu ulogu igraju: veština muškarca da pridobije ženu za seksualni čin, maštovitost, snalažljivost i talenat za brzo rešavanje svih promenljivih veličina u seksualnoj igri.

Angažovano i čvrsto ponašanje muškarca u seksualnom činu (kao i u situacijama koje mu prethode i prate ga) sigurno vraćaju eskaliranu žensku biovlad u njene prirodne okvire i ne dozvoljavaju da do njenih poremećaja uopšte dođe.

Dakle, muškarac treba da zna da žena prirodno poseduje izraženiju biovlad-seksualnost od njega, da je ženska biovlad-seksualnost vrlo pokretljiva i uvek spremna za dejstvo, i da on mora da joj se suprostavi i umiruje je istim oružjem - svojom seksualnošću. Muška seksualnost je najizraženije fokusirana u seksualnom činu i u radnjama koje se događaju oko seksualne aktivnosti, kao što je, na primer, zavođenje žene. Dokaz za takvu tvrdnju između ostalog leži u činjenici da je priroda podarila muškarcu mogućnost oplodjenja žene i u njegovim poznim godinama, što rečito ukazuje na glavnu evolutivnu funkciju muškarca - da privoli ženu na polno kontaktiranje.

Plasman vlasti kroz biovlast-seksualnost

Da bi ženska biovlast-seksualnost mogla nesmetano da se ostvaruje, osnovni uslovi su seksualna naklonost, zaštitništvo i seksualna fiksacija, odnosno, da je muškarac fiksiran u seksualnoj nameri da ponavlja seksualne kontakte i da je njegova težnja za zaštitništvom žene počela da funkcioniše u stabilnom obliku. Kada se ovi uslovi zadovolje, muškarac se nalazi u stanju seksualne naklonosti, koje žena lako koristi za ostvarivanje biovlasti.

Drugi način koji podržava plasman ženske biovlasti-seksualnosti odnosi se na namerno izazivanje muškog gneva pomoću smišljenih ženskih iznenadnih obrta ponašanja, naročito u odnosima prema drugim muškarcima, što izaziva ljubomoru njenog partnera. Uzgred, žene više vole gnevne muške reakcije nego nikakve.

Treći način je u stvaranju nedoumice kod muškarca putem namernog nepoštovanja ranije dogovorene strategije u žensko-muškom odnosu. U većini slučajeva muškarac se drži dogovora. Žena je, međutim, u stanju da bez razmišljanja namerno prekrši ustanovljene dogovore, jer time želi da poremeti muškarca i skrene njegovu pažnju sa drugih aktivnosti, da bi se pažnja usmerila prema njoj, odnosno da bi ona mogla neometano da vrši biovlast nad njim.

Zašto žena od svega najviše mrzi da muškarac sa njom bude iz sažaljenja?

Zato što sažaljenje muškarca znači da on nije zaljubljen a kao takav on je neupotrebljiv za plasman biovlasti. Nijedno muško osećanje ne može više da uvredi ženu od ispoljavanja sažaljenja.

Muškarci se u ovom slučaju pogrešno ponašaju jer po muškom shvatanju sažaljenje nije prezrena osobina kao kod žena, te muškarac ne shvata neobično burnu reakciju koju izaziva kod žene pri samom nagoveštaju sažaljenja.

Naravno, žene su vrlo sažaljive kada nisu one same u pitanju, već kada treba shvatiti nečije druge nevolje, jer time, iskazujući velikodušnost, stvaraju uslove za eventualni plasman lične vlasti. U vezi sa ovim, treba ukazati na činjenicu da stare žene, nasuprot mladim, više drže do dogovora i poštuju dogovorene planove, insistirajući naročito na lepom ponašanju i uljudnosti u svim oblicima komuniciranja sa okolinom. One na taj način supstituišu seksualnu vlast koju su u opštim okvirima izgubile. Njihova vlast može nekako da se održava insistiranjem na tradicionalnim moralnim normama koje same u mladosti nisu poštovala, jer su tada posedovale aktivnu seksualnu biovlast. Zbog toga stare žene imaju koristi samo od ranije već obrađenih i seksualno »izdresiranih« muškaraca - najčešće muževa.

Dalje se može reći da se u procesu zaljublivanja žena zaljubljuje u nadu o biovlasti nad muškarcem.

Nada o biovlasti nesvesno pojačava egocentričnu crtu ženskog zaljubljanja i u samoj osnovi podupire žensku individualnost i nezavisnost, što čini da svesni doživljaj zaljubljanja žena doživi egzaltirano.

Egzaltiranost povećava ženstvenost i time žena postaje interesantnija za muškarca, kada će se lakše ispoljiti ženska biovlast-seksualnost, a ukoliko se muškarac ženi odupre svojom muškošću, to će značiti napredak za oboje i naravno, celu vrstu.

U ostvarivanju i plasmanu biovlasti, žena se služi, naravno, govorom, ali još važniji način joj je posmatranje muškarca i besprekorno tumačenje njegovih pokreta kao i dešifrovanje modulacije glasa muškarca u momentu kada on razgovara sa njom.

Žena iz govora muškarca saznaje neophodne tehničke detalje koji se odnose na ono što je interesuje. Ona, međutim, svoje najvažnije zaključke donosi na osnovu boje glasa i afektivne prisutnosti u govoru muškarca. Iz tog razloga žene vole telefon, radio, televiziju, jer tako na posredan način prikupe najveći broj informacija o pojavi koja ih zanima. Naročito je važan telefon, pomoću kojeg žena može izvanredno da proceni svog sadašnjeg ili eventualnog budućeg partnera. U toku običnog telefonskog razgovora, žena je u stanju da za kratko vreme proceni upotrebljivost muškarca, a da muškarac to ni ne nasluti.

Žena ne procenjuje upotrebljivost muškarca po jeziku (bogatstvo jezika ukoliko nije obojeno seksualnim mogućnostima muškarca ne predstavlja za ženu nikakav izazov). Zato žene više vole običan jezik od visoko stručnog koji u svojoj ozbiljnosti skreće misli od plasmana seksualnosti.

Zbog svega rečenog, moramo da se zapitamo čemu služi jezik u konceptu biovlasti?

Jezik (govor) žena koristi da bi njegovom upotrebom lakše došla u situaciju da kroz dijalog sa muškarcem nesmetano posmatra i ocenjuje za nju mnogo važniju - verbalnu komunikaciju, u kojoj je veštija od muškarca.

Ona procenjuje muškarca ne na osnovu govora već na osnovu njegovih gestova, boje glasa, načina izvođenja pokreta, itd. Jezik služi da bi se skrenula pažnja muškarca na druge nabačene teme, kojom prilikom žena može da proceni muškarca, jer je razgovor šansa da se on sagleda iz blizine. Kako bi to bilo moguće bez verbalnog kontakta!? Znači, upotreba jezika je samo način da se muškarac oceni pouzdanijim sredstvima u funkciji lažne važnosti, iako muškarac za vreme razgovora najčešće razume samo bukvalnu jezičku simboliku koju mu žena plasira uveravajući ga da i ona tako misli.

Oruđa biovlast-seksualnosti

Kao što je biovlast-seksualnost vešto skrivena plaštom običnih i svakodnevnih zbivanja, tako su i njena oruđa deo uobičajene dnevne, nedeljne i godišnje ženske aktivnosti. Ali, iako je oblačenje žena normalna pojava sa biološke tačke gledišta,

sigurno je da fabrike tekstila i konfekcije ne proizvode odeću čija je jedina uloga da štite od vetra, kiše ili hladnoće.

Naime, odeća ima svojevrstan seksualni značaj jer se ispod nje nalaze seksualni morfološki detalji, koje ona delimično skriva, ali koje određenim krojem naglašava, tako da se dobije dvostruka korist. Odeća štiti telo ali i diskretno prikriva seksualne karakteristike žene (grudi, kožu i si.). Na taj način, odeća pravi uslugu seksualnosti čoveka, naročito žene, jer ima još jednu važnu karakteristiku: može lako da se skida, te je to termički i seksualni plašt čijim se skidanjem i oblačenjem lako regulišu seksualni signali, u smislu da se mogu pojačati ili smanjiti u zavisnosti od želje i potreba žene.

Skidanje odeće u seksualne svrhe je važan signal za muškarca i spada u sigurne pozive na mušku akciju. Međutim, to je tako samo u određenom sklopu okolnosti kada već postoji i odluka žene o seksualnom spajanju. Mnogim ljudima golotinja na nudističkoj plaži ne izaziva seksualno uzbuđenje, što ukazuje na dobro poznatu činjenicu da je baš prikrivena golotinja seksualno izazovnije. U ovom kontekstu, način oblačenja žene dobija vrhunski biološki značaj.

Odevanje i moda imaju, pre svega, ulogu oruđa biovlad-s seksualnosti.

Celokupna ceremonija odevanja potiče od žene i njene potrebe da odeću upotrebi u funkciji biovladi. Muškarac se oblači da bi u okviru stvorenog kulta odevanja mogao normalno da komunicira u sredini ili društvenom sloju u kojem se kreće. Izvesni muškarci teže da, prateći modne trendove, zainteresuju ženu, u čemu uspevaju samo zbog toga što padajući u oči dovode do ubrzavanja zainteresovanosti određenog tipa žena, koje na osnovu izbora muškarčeve odeće procenjuju tip muškarca i njegovu društvenu pripadnost. Može se reći da je dobro obučeni muškarac izloženiji ženskom izboru nego onaj koji ne obraća pažnju na odevanje.

Lako bismo mogli slično razmišljanje da primenimo na žene, tvrdeći da muškarac na isti način, ocenjujući ženski izgled na osnovu oblačenja, vrši selekciju i odlučuje kojoj će ženi pokloniti svoju naklonost.

Može da se kaže da je to tačno, ali je nedovoljno da objasni suštinu i značaj ženskog oblačenja za ljudsku vrstu. Kod najvećeg broja životinjskih vrsta, ruho ženke je neupadljivo, skromno i neugledno, a polnim prikazivanjem koloriteta, kitnjastih i upadljivih detalja na telu bave se skoro isključivo mužjaci. Rep pauna, šarenilo perja fazana, griva lava i slično, sve su odreda muški atributi u seksualnoj igri.

Ne postoji uporediv primer iz životinjskog sveta koji bi bio i blizu obilja boja, oblika i ponekad i bizarnih stvaralaštava mašte, koju žene na svim kontinentima usmeravaju u pravcu smišljanja predmeta za odevanje.

Odevanje žena je specijalni doživljaj za nju, ona kult oblačenja neguje kao najveću ličnu svetinju čak i onda kada je neugledno obučena, jer žena se isključivo ciljano oblači i u svakom njenom presvlačenju zapisana je šifrovana namera da putem određenog oblačenja proizvede efekat koji joj je potreban. Na primer, žena odećom i

detaljima kao što su nakit, šminka, frizura... želi da određenom kombinacijom odevnih predmeta saopšti svoju poruku ili nameru i izrazi biovlast kroz suptilno seksualno naglašavanje.

Ženske poruke biovlasti upućene su i drugim ženama iz okoline, ali one se u tom kontekstu javljaju kao demonstracija moći, kada je ona već ostvarena nad raspoloživim muškarcima iz grupe. Simbolična demonstracija moći upućena je drugim ženama i ona uvek rađa žensku ljubomoru, koja skoro da nema veze sa muškarcima, već je ljubomora na ostvarenu biovlast.

Upotreba odeće u svrhe biovlasti, do te mere je bitna za ženu da postoji mnogo primera gde žena neadekvatno daje prednost odeći koja nije klimatski pogodna. Poznato je da su žene u stanju da na visoku planinu pođu u cipelama sa štiklom, ili da se u toku ledenih zimskih dana odevaju kao da je sredina leta. Ova pojava se naročito zapaža kod mladih i neudatih žena što je razumljivo jer su udate žene udajom osigurale biovlast-seksualnost pa mogu da misle na zdravstvene faktore, dok mlade žene sa viškom težnje za biovlašću čine klimatske prekršaje koji su muškarcima nejasni. Neko je dobro rekao da žena koja misli da je dobro obučena ne može da nazebe. To je tačno, jer je žena koja je u procesu ostvarivanja biovlasti maksimalno fiziološki zaštićena, s obzirom da ostvaruje svoju evolutivnu ulogu.

S druge strane, stare žene se oblače neupadljivije i uvek su u opoziciji prema mladim ženama. Stare žene žive od varijante biovlasti koja se ogleda u tome da one drže stranu muževa i sinova, odnosno manipulišu svojom armijom vaspitanih muškaraca u lične svrhe. Jer i očevi i sinovi će lako podleći iskušenju da napadnu određen stil ili način života drugih žena, kada im je to natureno, a što im iz ličnih razloga vlasti plasiraju njihove majke, tetke ili sestre.

Ono što je tipično je da stare žene uglavnom kritikuju mlade i na taj način pridobijaju one mlade muškarce koji su suočeni sa neuspesima kod žena svoje generacije. Koristeći se autoritetom majke, babe... starije žene ne ispuštaju ni najmanju mogućnost za ostvarivanje biovlasti.

Sinovi i muževi često čine greške, jer pod autoritativnim delovanjem majki propuštaju inter-polnu borbu sa svojim partnericama, tragično se stavljajući na pogrešnu stranu, na kojoj naravno ne mogu da ispolje svoju mušku seksualnost. O tome će detaljnije biti reci kasnije.

Žena i njena potreba za modom

Zbog čega je moda uopšte potrebna kada se žene i onako odevaju raznoliko? Da li je moda samo još jedna nova haljina između onih koje žena već ima? Naravno da nije, jer moda ima sasvim drukčiju, može se reći isključivo biološku ulogu. Iako modni trendovi zahvataju ograničeni broj žena u odnosu na njihov apsolutni broj u svetu,

svaka zajednica ima svoju modu koja je u stvari simbolična poruka vlast-seksualnosti, ali, za razliku od običnog oblačenja, moda označava pomak ženske dominacije. Ženska moda uvek predstavlja eskalaciju biovlasti, odnosno ona je uvek znak da je eskalacija ostvarena. Najbolji primer su pantalone koje su vekovima bile simbol muškog pola (u pantalone ne spadaju dimije kod ženskog muslimanskog živilja ili slični delovi odeće kod induskinja).

Poslednjih decenija dvadesetog veka, pantalone su iznenada postale redovni deo ženske garderobe, naročito u Evropi i Americi, što danas izgleda sasvim normalna pojava, a u stvari je direktni pokazatelj širenja dominacije žene nad muškarcem. Koji je mogući mehanizam ove pojave? Žene, u nastojanju da zauzmu što veći prostor u muškom nesvesnom, prihvatile su, u prvo vreme oprezno a zatim u potpunosti, mogućnost da oduzmu muškarcima ekskluzivnost upotrebe pantalona kao simbola muškosti. Koje su koristi od nošenja pantalona za žene? Najčešće ćete čuti kako su pantalone vrlo praktične, što je žensko objašnjenje. Naravno da je to naivni izgovor, jer da su žene praktična bića nikada ne bi nosile dekoltirane haljine ili majice usred zime, što je raširena pojava, naročito u zemljama severne Evrope.

Znači, nije u pitanju praktičnost, već je masovno žensko nošenje pantalona u stvari delovanje na nesvesno muškarca u smislu »mi smo isti, pa kad smo isti, nemoj da se buniš nizašta«. Ova poruka uvek ima uticaja na muškarca kod koga je vizuelni doživljaj blisko povezan sa njegovom seksualnošću, te pošto je savremeni muškarac prihvatio žensko nošenje pantalona (muškarci čak i vole kada žene nose pantalone), ne ostaje mu ništa drugo nego da slažući se sa nesvesnom porukom »da smo isti«, dopusti ženi da uđe još bliže u njegovu mušku auru. Da biste potvrdili ove postavke, dovoljno je da zamislite šta bi se dogodilo da su muškarci uzeli haljinu, glavni ženski odevni simbol, za svoj argument približavanja ženama. Tek to bi bila katastrofa, ali je ona, bar za sada i na sreću, nemoguća, jer muškarac ne može takvim načinom da napravi nikakvu prednost za sebe, što se dogodilo sa pojavom ženskog nošenja pantalona.

Prema tome, moda pantalona nije ženski hir, već stabilan biološki znak da je žena uspela da osvoji još jednu novu oblast muškog delokruga aktivnosti, uvećavajući tako svoju dominaciju (*dominatio feminina*).

Jer tek što grupa naučnika proklamuje da je džoging dobar za zdravlje, odmah se javljaju ženski kompleti za džoging (a to što postoje i muški kompleti upravo potvrđuje osnovnu pojavu). Bez obzira što žena ne može da trči tako brzo kao muškarac, ona može da ostavi dobar utisak stojeći na krivini staze za trčanje u svojim lepim patikama. Možete biti potpuno sigurni da je trčanje u ovom slučaju sasvim sporedno, a važno je da ona ne pusti muškarca da bude u prednosti jer kad samozadovoljni muškarac oseti da je jači, plasman ženske biovlasti je otežan, a žena sve čini da to onemogući.

Pogledajte oko sebe i videćete da sve ženske javne aktivnosti prate doteranost, našminkanost, urednost, što sve ima za cilj da poveća žensku dominaciju u

interpolnoj borbi, da bi se ostvarila biovladst kroz seksualnost. Isto se dešava i sa ženama po manastirima ili zabačenim predelima sveta, u kojima, iako su prepokrivene feredžama ili svešteničkim mantijama uspeavaju u okviru svojih skromnih mogućnosti da na osnovu takvog izgleda izvrše uticaj na okolinu, prilagođavajući se datoj situaciji.

S tim u vezi, mora se reći da žena ispoljava onoliko od svog uticaja koliko je to moguće. Ako joj dozvolite, ispoljiće veći uticaj, ako ne, snaći će se sasvim dobro i u otežanim uslovima za ispoljavanje ženske dominacije.

Ta prilagodljivost žena je čudesna pojava u prirodi i jedan je od najjačih evolutivnih argumenata koje naša vrsta poseduje. Jer žena će uspeti da bude zanimljiva za muškarca u uslovima najvećih materijalnih ili fizičkih nedaća, upravo zato što ume da prilagodi nivo svoje dominacije tako da muškarac ništa ne primeti, smanjujući seksualnim sredstvima njegovu eventualnu agresiju ili negodovanje. Dakle, opšta prilagodljivost žene je jedna od najkorisnijih osobina za vrstu.

Ne možemo reći da je razvoj civilizacije doneo žensku emancipaciju (emancipacija žena je pojam izmišljen da bi se skrenula eventualna pažnja muškarca sa glavnih ženskih delovanja, pa mislim da takva pojava u prirodi ne postoji), nego je upravo suprotno: izraženiji prodor biovladi žena poslednjih decenija, doveo je do napretka civilizacije kroz mušku stvaralačku kompenzaciju ženske biovladst-seksualnosti.

U stvaralačkim naporima čovečanstva učestvuju naravno i žene, ali tek kada u sebi vide tragove zadovoljavanja svojih evolutivnih težnji - ženske dominacije u interpolnoj borbi i biovladi. Pri tome, stvaralački udeo žena neminovno je mešovita kategorija za razliku od muškog stvaralaštva, koje muškarac ima za cilj, dok žena stvaralaštvo ima za sredstvo.

Žena i brak

Brak su izmislili muškarci a ne žene jer on predstavlja otelotvorenje muškog nagona zaštitništva. Brak je jedini način da muškarac koliko-toliko veže svoju izabranicu za stakleni stub svoje muške predstave o načinu života, u kojem će moći trajnije da ispoljava svoje zaštitništvo.

Međutim, iako žene nisu izmislile brak, one su ga oduševljeno prihvatile i kada se na brak pomisli, odmah se ima jasna predstava o instituciji u kojoj je žena centralna figura. Znači, žene su prihvatile brak kao najčešću formu života u paru, ali treba videti šta su dobile, a šta izgubile u tome.

Može se odmah reći da žene u savremenom braku nisu izgubile ništa, dok je u prošlosti gubitak bio neznatan. Šta su dobile? Dobile su praktično sve u današnjem braku i one su te koje zahvaljujući braku još više uslovljavaju muškarca, iako u

sadašnje vreme pojačane ženske dominacije ženama brak uopšte nije potreban, obzirom da ženska biovlast-seksualnost funkcioniše odlično i bez braka.

Dakle, iako žene verbalno zahtevaju da se udaju za svog izabranika, one samu udaju ne smatraju važnom, jer imaju biovlast i bez nje. S druge strane, muškarac je duboko uveren da će mu brak doneti mogućnost za pojačani plasman njegove seksualnosti i stvarno ga teško ko može u tome razuveriti.

Postavlja se pitanje šta se dešava sa ženskom težnjom da bude zaštićena? Takva težnja postoji kod žene i pojava je koju nije lako objasniti. Žena zbilja iskreno želi da ima muškog zaštitnika, u koga će moći da se pouzda.

Međutim, postoje dve vrste traženja zaštite. Prva je traženje zaštite same po sebi, tj. zaštite od fizičke, materijalne ili duhovne ugroženosti okolinom. To je vrsta zaštite koju muškarac rado pruža i koja je, može se reći, prava biološka zaštita, u kojoj fizička snaga i umne sposobnosti muškarca bivaju stavljeni u biološku zaštitu žene.

Druga vrsta zaštite je ona koju žena traži od muškarca, a da pritom ostvarivanje takve zaštite teče na štetu muškarca. To je slučaj kada žena koristi svoju biovlast-seksualnost nad drugim muškarcima, a zahteva aktivnu zaštitu od stalnog partnera, što predstavlja tešku zloupotrebu naklonosti njenog stalnog partnera. Ova poslednja pojava se danas često sreće, mada izgleda da je bila prisutna u svim razdobljima ljudske istorije, ali u mnogo manjoj meri. U svakom slučaju, pojava zloupotrebe zaštite je pokazatelj ženske sposobnosti da izmanipuliše muškarca i to najčešće tako da ovaj to i ne primeti. Neuporedivo ređa je obrnuta situacija, u kojoj žena biva izmanipulisana od strane muškarca i to su uvek slučajevi u kojima je žena već imala dovoljno koristi, pre nego stoje bila izmanipulisana.

Muškarac ne samo da je izmislio brak nego ga je stavio pod okrilje zakona, ne bi li mu na taj način dao ozbiljniju formu i načinio ga jačim.

Sa biološke i evolucijske tačke gledišta, brak za ženu nema ozbiljan značaj. Brak je za nju samo poželjno stanje jer dobija priliku da iskoristi zakonske garancije koje brak nosi - za svoje ciljeve. Međutim, čitava bračna ceremonija, od venčanja pa nadalje, za ženu predstavlja ozbiljan događaj, ne zbog toga što ona ceni brak, nego što u tim javnim prilikama ona priprema i pokazuje svoju dominaciju, gradeći mozaik svoje vlast-seksualnosti. Takođe je jasno da žena ulazi u brak da bi se oslobodila odgovornosti oko lične egzistencije, znajući još da brakom dobija proširena prava koja će joj doneti budući status majke.

Žena i deca

Niče je jednom napisao: »Žena je zagonetka čije je rešenje dete«. Poznati filozof je bio u pravu ponajviše zbog toga što je dete najveći zalog dominacije žene nad muškarcem. Retki su tako tvrdi muškarci kojima se ne može vladati uz pomoć dece. Ali ipak, većinu razvedenih očeva od njihove rođene dece uspeva da odvoji famozna

»druga« žena (ona koja nije majka njegove dece). To praktično znači da su očevi u stanju da napuste svoju decu zbog druge žene, te je potpuno jasno da je jedina prepreka ženama u ostvarivanju biovlasti ne muškarac, nego druge žene.

Česta spremnost očeva da ostave svoju decu i da im razvodom daju tretman niže kategorije, u stvari indirektno ukazuje na jedno drugo pitanje: Da li bi evolucija mogla da se osloni na ljubav roditelja prema deci, i da tu ljubav prihvati kao garanciju uspešne reprodukcije? I pored raširenog mišljenja da je ljubav prema porodu presudna karika u lancu reprodukcije, ipak se čini da to mišljenje ne može biti prava istina. Jer iz životnih primera znamo da ljubav oca prema deci nije nikakva garancija da on neće napustiti svoju decu zbog druge žene koja nije majka te dece. Da razmotrimo onda uticaj majke i njenu ljubav prema deci sa stanovišta reprodukcije.

Majka je očigledno više angažovana oko poroda, ali, da li se ta povećana i stalna briga majke za decu može podvesti pod nejasan pojam materinskog instinkta, odnosno pod takođe neodređen pojam "materinska ljubav"?

Pre nego što odgovorimo na ovo pitanje, treba naglasiti da su ređi primeri u kojima majka ostavlja svoju decu i odlazi sa drugim muškarcem, nego što je to obrnuto, sa napomenom da i kada napusti decu, ona primorava trenutnog partnera da se stara o njenoj deci, na šta ovaj najčešće pristaje.

Opet vidimo da su deca više upućena na raspolaganje majke sa njima u situaciji kada je brak razoren i da žena nerado napušta svoj deo uticaja na decu, bez obzira da li je razvedena ili ne.

Suštinski psihobiološki razlog zbog kojeg se žena u normalnom, kao i u poremećenom bračnom ili vanbračnom odnosu veoma retko odriče direktnog uticaja na decu, leži u tome što je njena biovlast-seksualnost nedeljiva kategorija, i da važi i za muškarca i za decu. U slučaju plasmana biovlasti na muškarca, žena koristi bukvalnu seksualnost kao najdelotvornije oružje, a u slučaju primene biovlasti na decu žena vrši njenu transformaciju u različite oblike. Primena biovlasti na decu vrši se pogodnom transformacijom seksualnosti pre svega u zavisnosti od pola deteta. Transformisana seksualnost žene primenjena na muško dete sadrži neseksualne načine zavođenja, isticanjem opštih ženskih vrednosti, sa stvaranjem predstave o moćnoj i lepoj majci. Ukoliko muška deca nemaju oca koji je jaka ličnost, sa ispoljenim muškim karakteristikama, povećan uticaj majke u detinjstvu može da dovede do stvaranja muškarca slabijih muških atributa. Na žalost, izgleda da je ova pojava sve raširenija, jer je sve više dominantnih majki koje suprimuju ionako oslabljeni uticaj muškarca u vaspitavanju dece.

Transformisana seksualnost žene-majke primenjena na žensko dete, obavezno sadrži težnju da žensko dete »bude lepo«, snalažljivo, ali i da bude »kao njena majka«. Pri tome, žena-majka strogo vodi računa da ne oslabi njena biovlast nad ocem, nesvesno smatrajući žensko dete svojom konkurencijom.

S druge strane, ženska se deca, kada odrastu, više brinu o svojim roditeljima, jer znaju da je briga o porodici neiscrpan izvor svakodnevnih događaja kojima mogu da deluju na svog muža. Znači, događaji oko brige za porodicu su vrlo zgodan način da žena, angažujući muškarca u rešavanju porodičnih problema, u stvari nesmetano dolazi do svog ličnog uticaja na njega, koristeći opšte prihvaćena moralna shvatanja o brizi oko porodice.

Što se tiče ženske brige oko muževljeve porodice, ona je nestalna pojava i isključivo zavisi od stepena ostvarene ženske biovlasti nad njenim muškim partnerom. Ako biovlast nije ostvarena, žena se zalaže za muževljevu porodicu, skupljajući tako poene za pogodniji plasman svoje biovlasti.

Ako je biovlast potpuno izražena i žena nad svojim mužem ima potpunu dominaciju, žena izbegava muževljevu porodicu kao da ona ne postoji. Ovo poslednje je primer kako se žena u potpunosti menja kada izrazi svoju dominaciju i kada je njena biovlast-seksualnost na vrhuncu dejstva. Mora se reći da muškarci teško uočavaju manje vredan odnos svoje žene prema njegovim roditeljima, dok žene smatraju normalnim angažovanje muškog partnera u poslovima oko njenih roditelja. Ta pojava je karakteristična za današnje vreme, a uzrok joj je ženska dominacija nad muškarcem.

Da je muškarac objekt ispoljavanja ženske biovlasti, vidi se i u tako čestoj netrpeljivosti snaje i svekrve, do koje dolazi zato što obe žele da zadrže i ispolje biovlast. Pri tome, one svaka za sebe postavljaju pred muškarca beskompromisne zahteve koje je, naravno, nemoguće ostvariti tako da obe budu zadovoljne. Ovo je jedan od klasičnih muških problema koje može da reši samo odlučan muškarac, time što će obe žene (i suprugu i majku) staviti na mesto koje im pripada.

Na žalost, mnogi muškarci ne razumeju da je suština te pojave besomučna borba za vlast pri kojoj obe žene ratuju preko muškarca. One pri tome najčešće izbegavaju direktne konflikte, već uopšte ne vodeći računa o objektu za koga se bore (muškarca), svaljuju sve posledice borbe na njega. Česta beskrupuloznost koja se zapaža u nastojanjima majke i žene da po svaku cenu ne izgube primat u biovlasti nad muškarcem (sinom - mužem) ukazuje da žene u borbi za dominaciju ne biraju sredstva. U tome može da ih onemogući sam muškarac, koji svojom psihičkom i fizičkom snagom može da spreči da težnja za dominacijom žena ne poprimi destruktivne odlike.

Obične pojave i njihov značaj

Teško da se rečima mogu opisati zasluge Čarlsa Darvina za prirodne nauke i tihi uticaj koji je izvršilo njegovo delo na svakog zainteresovanog pojedinca. Njegov mehanizam razmišljanja nije činila samo genijalna opservacija već i ogromna hrabrost da se opredeli za način istraživanja očiglednih i svuda prisutnih pojava.

Neobičnost neke pojave je značajan podstrek za većinu naučnika, još ako je ta pojava praćena nekom periodikom, naučnici po pravilu traže promenu u manifestovanju pojave. Na taj način je u istoriji nauke donošeno na hiljade istinitih zaključaka koji su podupirali ili menjali dotadašnje važeće teorije i pretpostavke. Darwin je, međutim, istraživao očigledne, sveokružujuće pojave, iste one koje svakodnevno nadražuju naša čula i koje u ponavljanoj svakodnevici ljudska pažnja ne dotiče te stoga stoje u teci za ekskluzivnošću. Desmond Morris je na početku svoje knjige »Goli majmun« napisao da je jedna od najčudnijih karakteristika čoveka “gotovo redovno izbegavanje očiglednog”, suočivši nas time sa fundamentalnom istinom o ljudima. To je takođe jedna, takozvana “obična pojava”, a objašnjavanje uzroka bi nam sigurno donelo više znanja o nama samima.

Obične, stalnoprисutne, svakodnevne pojave, iako su na dohvatu ruke, teže su za posmatranje i razumevanje iz dva razloga: prvo, posmatrač je deo tih pojava pa nije zaštićen ekskluzivnošću koja se »događa drugima«, a drugo, objašnjavanje »očiglednog« nema draži, jer ono je, navodno, jasno.

Ali, nedajte da vas obmane prividna beznačajnost onoga što vam se čini jasnim, jer je to jedan od načina na koji žene ravnaju neravnine na putu koji vodi pravo u muško sedište nesvesnog. Jer, iako tako ne izgleda, glavni predmet interesovanja žena su baš svakodnevne, obične pojave koje naravno pružaju najviše podataka o učesnicima i stvaraocima tih pojava, pri čemu žena uverava muškarca kako joj je sve što se ponavlja dosadno. I dok ona tera muškarca na smišljanje novih događaja, tražeći od njega dinamiku, ona se dobro snalazi i u »svakodnevnoj dosadi« u kojoj pomno prati sve moguće nagoveštaje budućih događaja koji mogu da se izrode iz iste »dosadne svakodnevice«.

I zbilja, sve krupne promene koje se dogode u životu bilo kog privremenog ili trajnog para, počinju kao najobičniji događaj koji bi i u najmoralnijem društvu bio prihvaćen kao bezazlen. Daću jedan očigledan primer: muškarac odlazi na posao svakodnevno. Imajući cilj odlaska na posao on je uglavnom pravolinijski usmeren prema tom činu. Žena na posao odlazi na sasvim drukčiji način: prvo, njoj je sam put do posla, rad na poslu kao i vraćanje sa posla predstavlja otvorena mogućnost za sticanje i ostvarivanje svog jedinstvenog ženskog uticaja. Ona je za sve to vreme otvorena za nova poznanstva (naravno, ona koja nju zanimaju).

Celokupnu tu aktivnost žena doživljava kao izlazak na neku vrstu poligona, na kojem će se tog dana ona oprobati. To znači da je najvažnije od svega da li će njena ženska egocentričnost tog dana biti zadovoljena. Pri tome, žena obično dobro obavi posao koji radi, ali on je za nju beznačajan.

Posao je za ženu samo način da bude u toku događaja i da učestvuje u događajima kroz koje će (pošto skupi dnevne informacije) lakše moći da utiče na svog izabranika. Ako sada pogledate kako to spolja izgleda, učiniće se da je odlazak žene na posao najobičnija opšta pojava i teško ćete iz nje moći nešto da zaključite. Jer, muškarac radeći svoj svakodnevni posao u stvari radi za opšte dobro i za dobro svoje porodice i

tu se njegova motivacija iscrpljuje, dok žena prvo radi za sebe. Iako su žene stvarno marljiviji i pouzdaniji radnici, to je zbog toga što one svesno rade za sebe, pa paze da njihov radni učinak bude dobar, dok muškarac,

Druge žene kao pomoć i konkurencija

Najveća i jedina opasna prepreka za plasman biovlasti žene jeste druga žena ili druge žene.

Druge žene u sveukupnoj manipulaciji muškarcem predstavljaju podršku, jer daju opšti primer na koji se pojedinačno svaka od njih poziva kada treba izvršiti uticaj na muškarca. Veoma često se događa da žena kaže muškarcu: »Vidiš li kako su druge žene doterane, kako imaju ovo ili ono,« ili nešto slično tome. Ovde nije toliko važan materijalni aspekt koji se ogleda u tome da će muškarac da kupi ženi ono što ona hoće, već je mnogo bitniji uticaj koji ostvaruje žena u okviru imitiranja drugih žena, koje navodno imaju sve, a ona, eto, nema ništa.

Ova pojava je prisutna u svim sredinama, bez obzira da li žena nagovara muškarca da joj kupi jeftinu maramu na bazaru u Nju Delhiju ili skupu vilu sa bazenom u Akapulku. Princip je potpuno isti i ne zavisi od materijalne moći njenog partnera. Bitno je samo žensko pozivanje na to kako maramu ili vilu imaju na primer, njene prijateljice.

Potpuno je vidljiva ženska podrška, uvrežena u moralne tokove, te je muškarci lako prihvataju, ne znajući da ženama nisu važni novac, marame ili kuće, već uticaj i dominacija koji se ostvaruju na taj način.

Česta je pojava nezadovoljnih žena udatih za bogataše, koje i pored svog bogatstva ističu kako ne vole svoje muževe i kako je njihov odnos sveden na protokolarno druženje. Uzrok ovoj pojavi leži u činjenici da za ženu nije važan novac u situacijama kada je ona onemogućena da ponavljano ostvaruje biovlast. Kada je ženi sve obezbeđeno, menja se dinamika međupolne borbe, obzirom da je biovlast ostvarena i na neki način konzervisana u materijalnom blagostanju. Muškarac nikako ne shvata ovakvo ponašanje žene koju je obasuo pažnjom i bogatstvom, jer ne razume prirodu ženske biovlast-seksualnosti.

Međuženski odnos je dvostruk: žene su sa jedne strane veliki klan po biološkoj ulozi, fiziološkoj i psihološkoj sličnosti. Ali, drugi kraj zlatne ženske batine pripada najopasnijoj prirodnoj pojavi za žene - ženskoj konkurenciji.

Ženska konkurencija je apsolutno najveća i jedina prepreka ostvarivanju evolutivne težnje za biovlašću i nju žene najozbiljnije moguće shvataju. Muškarac je u međukonkurentskim borbama žena objekt (nazovite ga subjekt ako vam se više sviđa), i žena nesvesno zna da će lakše ispoljiti svoju ljubav nad njim, samo ukoliko otkloni najopasniju prepreku - žensku konkurenciju.

Interesantno je da se žena u otklanjanju ženske konkurencije najčešće služi baš muškarcem u koga je zaljubljena, na razne načine diskretno ga uveravajući da je baš ona bolja od drugih. Kada žena uspe da osvoji nesvesno biće muškarca i pridobije ga za svoj morfološki i psihološki model, može se smatrati da je opasnost od konkurencije prošla i daje muškarac njen.

Potonje angažovanje žene sastoji se u održavanju uspostavljene biovlast-seksualnosti, u prismotri i kontroli muškarca da ne potpadne pod slučajni ili namerni uticaj ženske konkurencije.

Evolucija nema moral, već samo favorizuje model koji ima biološku svrhu, a specijalno u slučaju čoveka ima se utisak da su baš na osnovu svrhe nastali i svi estetički ljudski doživljaji koji prikrivajući strogu, ali jedino moguću stvarnost, pripadnicima naše vrste čine život lepšim.

Neminovna posledica međuženske konkurentne borbe je stvaranje dve psihološke kategorije žena koje možemo da nazovemo terminima: »gladna« i »sita« žena.

»Gladna« žena bi bila ona koju ženska konkurencija često uspeva da savlada, sprečavajući je da ispolji biovlast. Iz redova ovakvih žena stvaraju se kandidati za psihičke i somatske bolesti žene. Psihologija »gladne« žene dovodi do sasvim specifičnih psihičkih poremećaja.

»Sita« žena je psihološki tip žene koji manje ili više uspeva da uspostavi trajnu biovlast i pored jake ženske konkurencije. »Sita« žena najverovatnije podleže drukčijim kriterijumima ostvarivanja zdravlja i bolesti. »Gladna« i »sita« žena imaju sasvim različitu psihologiju i kao takve, različitu sklonost ka oboljevanju od različitih psihičkih i somatskih bolesti.

Različita polna psihologija ili dvostruka psihologija

Psihičke funkcije čoveka su verovatno rezultat specifične seksualnosti. Ne postoji drugo evolutivno ishodište koje bi moglo da bude osnova za stvaranje najrazvijenijih neuralnih sistema osim seksualnosti. Jer specifičnost čovekove seksualnosti je najznačajnija razlika koja ga odvaja od drugih primata. Setimo se da današnji čovekoliki majmuni poseduju seksualnost sa jednostavnim sadržajima, a njihovi pripadnici polova imaju nagoni osiguranu reprodukciju i po tome se manje više ne razlikuju od ostalih viših kičmenjaka.

Ako se složimo sa konstatacijom da je unapređena i jedinstvena seksualnost čoveka uzrok postojanju najviših psihičkih funkcija (mišljenje, pamćenje, govor, volja, itd.), moramo da odemo korak dalje i vidimo kako razlike pri upotrebi seksualnosti koje postoje između žene i muškarca dovode do važnih razlika u psihologiji žene i muškarca.

Sledeći liniju: seksualnost - upotreba seksualnosti prema drugom polu - dejstvo seksualnosti na kvalitet psihičkih funkcija; dolazimo do elemenata "različite polne psihologije ili dvostruke psihologije".

Ovde ću ukazati samo na postojanje različite psihologije žene i muškarca koja bi izlazila iz različite upotrebe seksualnosti kod polova. Iako ova knjiga neće biti mesto detaljne rasprave ovog koncepta (koji zahteva veći prostor), ipak treba izneti neke mogućnosti koje bi mogle da imaju veliki praktični značaj u medicini i primenjenoj psihologiji.

Veliki napredak bi bio ostvaren u dijagnostici i terapijskom usmerenju, kada bismo uspeali da otkrijemo koji je deo seksualnosti žene ili muškarca ugrožen i kao takav se ispoljava u vidu psihičke, psihosomatske ili čisto somatske bolesti. Jer, jedan od odgovora zašto čovek neuporedivo više oboljeva od drugih životinja i majmuna može upravo da leži u razvijenoj specifičnoj seksualnosti, kao najmarkantnijoj razlici u odnosu na najviše majmune, sa kojima inače čovek ima skoro identične sve druge organske sisteme (kardiovaskularni, mišićni, ekskretorni, itd.).

Kako seksualnost čoveka ima za svoje oruđe psihičke funkcije, a upotreba seksualnosti kod polova je različita, biće različito i fiziološko i psihološko dejstvo na nastanak bolesti, jer: postoji različita polna psihologija, ili psihologija žene i muškarca.

Ne želim ovim da kažem da na primer upala pluća žene i muškarca dolazi od razlike u seksualnosti, već da patološki mehanizam upale pluća, da tako kažem »prolazi« kroz posledice seksualnosti koji mogu da utiču tako da ga ublaže ili da ga podspeše. Vrlo je teško pokazati ovu tvrdnju na običnom primeru, ali ogromni zahtevi ljudske seksualnosti, koja kao da je sudbinski utkana u sve nivoe čovekovog života, doprinose da čovek u ekspresiji seksualnosti lako čini greške koje dovode do bolesti iz fizičkih, infektivnih, psihičkih ili drugih uzroka.

Evo nekoliko primera: Mladići, da bi se prikazali pred svojim devojkama, u stanju su da skoče u hladnu vodu, da suludo voze automobil, da se lako potuku, da ne uzimaju hranu zbog ljubavnih jada, itd. Sve su to radnje koje zahtevaju prisutnost najviših psihičkih funkcija, uzrok im je ispoljavanje seksualnosti, a posledice mogu da budu nabez, povrede, mršavljenje, pad otpornosti, sklonost ka bolesti. Isti je slučaj i sa odraslim ljudima samo što je polje ispoljavanja njihove seksualnosti nešto drugačije: najčešće su to fizički i umni naponi koji služe za zarađivanje novca, što je osnovni način izražavanja seksualnosti u zreloj dobi, jer novac stvara dobra kojima polovi podupiru svoj seksualni uticaj.

Drugi primer se odnosi na komparaciju sa oboljevanjem od istog uzroka kod majmuna i čoveka. Majmun nikada ne dolazi u situaciju da prekorači svoje mogućnosti da bi zadovoljio svoju jednostavnu seksualnost - on, na primer, neće da se pari ako je smešten u kavez u kojem je hladno.

S druge strane, čovek stalno vrši proboj svojih fizičkih i psihičkih mogućnosti da bi svesno ili nesvesno zadovoljio svoju seksualnost, a na sve posledice te svoje sudbinske težnje misli tek kasnije.

Zbog toga i postoji niz psihosomatskih i drugih bolesti koje su posledica neizbežne zloupotrebe iskonske potrebe za ostvarivanjem seksualnosti čoveka. Čak su i zarazne bolesti, koje su harale u ne tako davnoj ljudskoj prošlosti, često bile mala prepreka ispoljavanju seksualnosti, naravno, uz velike žrtve.

Ispoljavati seksualnost za našu vrstu znači - živeti.

Sada nas interesuju razlike u ispoljavanju seksualnosti koje postoje između polova da bismo pokušali da preciznije odredimo način za uspešno ostvarivanje zdravlja, sagledanog sa aspekta različite upotrebe seksualnosti koje postoje u dejstvu jednog pola na drugi.

Ostvarivanje najvećeg dela ženske i muške seksualnosti dolazi iz različitog uzroka. Kod žene dominira biovlast-seksualnost, a kod muškarca nagon zaštitništva. Zbog toga je najveći deo ega žene prožet težnjom za ispoljavanjem biovlasti, a ega muškarca za ispoljavanjem zaštitništva. Iako oba pola imaju u svom egu elemente sadržaja od suprotnog pola (muška biovlast, žensko zaštitništvo), oni nisu dominantni, mada mogu da imaju veliki uticaj na psihodinamiku od slučaja do slučaja. Ne treba sa ovim mešati zaštitništvo koje žena-majka ispoljava prema deci, jer to zaštitništvo, iako je najvišeg ranga, dolazi iz potrebe ženske biovlasti pa je i njen proizvod.

Čini se, dakle, da su kod čoveka prisutni uslovi za postojanje ženskog ega i muškog ega, zahvaljujući različitoj ekspresiji enormno jake seksualnosti. Spoljne manifestacije oba ega dovode do sličnih ili istih psihičkih ispoljavanja, ali mislim da nemamo prava da ih samo zbog toga smatramo istim, jer različite funkcije ega kod žene i muškarca upravo izlaze iz kvantitativno različite zastupljenosti glavnih ego-podržavajućih elemenata različitih za svaki pol: kod žene biovlast-seksualnost, kod muškarca nagon zaštitništva.

Iako ova tvrdnja ima svoje glavno uporište u spekulativnoj sintezi morfoloških, evolucijskih i psiholoških elemenata u odnosima među polovima, pokušaću da je podržim nekim poznatim činjenicama iz humane patologije.

Neuporedivo češće oboljevaju ženski polni organi od analognih muških. Procenat oboljevanja ženskih polnih organa naročito je izražen kada su u pitanju maligna oboljevanja ovih organa. Ciklični hormonski uticaji kao deo zdrave fiziologije, zastupljeni su kod žena u vidu dinamičnih promena na zdravim ženskim genitalijama u toku svakog meseca. Neuroendokrina regulacija menstrualnog ciklusa potiče iz hijerarhijski najviših struktura mozga (hipotalamus, hipofiza), a poremećaji menstrualnog ciklusa koji se viđaju u uslovima stresa ukazuju na uticaj kore velikog mozga u njihovom nastajanju. Ali, i pored dinamične neuroendokrine aktivnosti u toku začeca, rađanja i klimakterijima, ipak moramo da se zapitamo zašto najviše

oboljevaju dojka i materica od malignih bolesti i zašto je česta pojava drugih vrsta oboljenja upravo na ovim organima, dok na drugoj strani muški polni organi rede oboljevaju i od malignih i od bolesti drugog uzroka.

Verovatni uzrok disproporcije u vrsti i učestalosti oboljevanja ženskih i muških genitalnih organa moramo opet da potražimo u različitom ispoljavanju seksualnosti žene i muškarca.

Ženska biovlast-seksualnost se ostvaruje upotrebom polnih organa i dojki i ovi organi stoje pod direktnim neurohormonskim uticajem mozga, dobijajući time neophodnu dinamiku koja služi za seksualno primamljivanje i spajanje. Na taj način je mozak žene kao neposredni stvaralac seksualnosti direktno uključen sa svojim potencijalima u, za ženu sudbinsko, ostvarivanje i plasiranje seksualnosti. Organi efektori za ostvarivanje seksualnosti su upravo ženski polni organi i dojke. Zato u ovoj vezi moramo da potražimo uzroke češćeg oboljevanja tih organa žene, jer bi uzroci mogli da potiču od: frustrirane, neadekvatno primenjene ili od poremećene biovlast-seksualnosti.

Muškarac, u stalnoj potrazi za zaštitništvom koje najčešće ostvaruje kroz težnju za seksualnim spajanjem sa ženom, ima drugačije predispozicije za oboljevanje od žena. Kod muškarca važan faktor u nastanku oboljenja dolazi od: frustriranog, neadekvatno primenjenog i poremećenog nagona zaštitništva. Zbog toga je on sklon bolestima srca, krvnih sudova, pluća, jer su to organi koji učestvuju u ostvarivanju motornog efekta koji je potreban da bi muškarac zaštitio ženu i porodicu. Frustracija motornih zahteva koja je uzrokovana psihičkim razlozima, može lakše da ugrozi zdravlje muškarca od drugih faktora za nastajanje bolesti.

U svakom slučaju, ako je kod muškarca ugrožen glavni način ispoljavanja seksualnosti - nagon zaštitništva, on može lakše da oboli od somatske i psihičke bolesti, baš kao što je to slučaj sa ženom ukoliko joj je ugrožena biovlast-seksualnost.

Ljudska patologija je veoma složena i slojevita oblast teorijske i praktične medicine, a od cele te ogromne materije, ovde sam u kratkim crtama hteo da ukažem na mogućnost uzroka nastanka bolesti, koje bi bile u vezi sa različitim doživljajem i primenom seksualnosti kod oba pola naše vrste.

Što se tiče evolutivnog trenutka u kome su definitivno oformljene karakteristike ženskog i muškog ega, jasno je da se on ne može precizirati.

Ipak, može se pretpostaviti da je prvo formiran ženski ego, a zajedno sa njim, ali više kao reakcija - muški ego.

Verovatno je čovek nastao kao vrsta onda kada je ženski ego konačno oblikovao muški ego, koncipirajući ga za svoj način i svoje polje delovanja.

Interakcija dvaju ega, muškog i ženskog, odredila je kvalitet i sadržajnost drugih psihičkih funkcija koje su takode u stalnoj složenoj interakciji i unutar same jedinke i između jedinki suprotnog pola. Ove interakcije čine osnov za stvaranje zajedničkih osobina vrste - homo sapiensa.

Dakle, ženski ego je stariji, sadržajni i biološki značajniji od muškog jer je vodeći. Iako je muški ego dinamičniji i energetski možda snažniji, on je u evoluciji napravljen kao podloga za ženski ego.

Dokle god bude tako, postojaće biće koje samo sebe naziva razboritim. Ukoliko bi se taj odnos promenio, nova vrsta koja bi za pretke imala nas, bila bi bez fizičkih i psihičkih svojstava čoveka. To bi bio ko zna kakav novi kvalitet života, ali to ne bismo mogli da budemo mi.

Planeta žena

Centralno sedište događaja u evolutivnoj igri polova je ljudski mozak. Njegova prepoznatljiva veličina sa jedinstvenim morfološkim doživljajem koji posmatrač ima kada ga vidi na crtežu ili slici, krije u sebi tajnu viših funkcionalnih svojstava. Posmatrajući neurone nižih životinja i čoveka pod mikroskopom, do ogorčenja može da dovede sličnost životinjskih neurona sa neuronima čoveka. Preostaje da se pretpostave nepoznati uzroci razlika koje se pri pažljivom posmatranju i opisivanju ipak mogu zapaziti.

Kako nema sumnje da oblik korita reke određuje namere vode u njoj, sudbinska povezanost oblika i funkcije u skrivenim misterijama mozga još uvek ne izgleda dovoljno ubedljiva ili mi tu ubedljivost jednostavno ne vidimo.

Nema nijednog razloga da sumnjamo u morfološke određenosti funkcije bilo kojeg mozga pa i mozga čoveka, pa bismo u budućnosti mogli da se pozabavimo nevidljivom morfologijom biohemijskih i električnih zbivanja u mozgu, kao jednom od načina razumevanja onoga što o moždanoj funkciji ne znamo.

Čovekova izuzetnost u biosferi predstavlja posedovanje najsavršenijeg velikog mozga. To je deo mozga koji u vidu plašta pokriva ostale delove i čiji najveći deo čini nova moždana kora (neocortex). Neocortex je filogenetski najmlađi deo mozga, ispod kojeg leže stariji delovi. On je nosilac osobina biološke ekskluzivnosti koju niko, osim čoveka, do sada u živom svetu nije imao.

Danas se smatra izvesnim da efektivno i nagonско ponašanje u najvećem delu zavisi od aktivnosti određenih moždanih struktura koje, iako se nalaze u različitim delovima mozga, zajedno čine funkcionalnu celinu nazvanu limbički sistem ili »emocionalni mozak«. Limbičkom sistemu pripadaju hipotalamus, talamus, septum, bademasto jedro, hahenule, hipokampus, mamilarna tela i neki delovi velikog mozga (u prvom redu delovi na unutrašnjoj bazalnoj strani hemisfera).

Nema sumnje da je evolutivno hormonsko nasleđe primata, kao uostalom i viših kičmenjaka, kod čoveka unapređeno. Hormonska dejstva i mozak su složenim neuroendokrinim mehanizmima objedinjeni u specifičnu funkcionalnu celinu u zajedničkoj akciji za ostvarivanje unikatne seksualnosti čoveka.

Hipotalamus, koji čini manje od 1% ukupnog volumena mozga, na primer, integriše unutrašnje vegetativne impulse i faktore okoline kroz tri velika sistema: autonomni nervni sistem, endokrini sistem i nedovoljno definisani sistem zadužen za nagon i motivaciju (Kandel i Schwartz, 1985).

Dalje, hipotalamus vrši kontrolu hipofize, a ova kontroliše druge žlezde sa unutrašnjim lučenjem, dakle, sam mozak s jedne strane stvara hormone, a s druge strane je cilj delovanja hormona, oslobađajući ih i inhibišući ih preko hipotalamo hipofizne osovine.

Neuroni limbičkog sistema poseduju receptore za razne hormone, u prvom redu polne. Kako je limbički sistem sastavljen iz moždanih struktura različite filogenetske starosti, on je u stanju da u sadejstvu sa hormonima, neuropeptidima, transmitterima i drugim aktivnim biohemijskim ekvivalentima stvori kompleksan mehanizam koji određuje polne karakteristike i omogućuje ispoljavanje seksualnosti čoveka, kontrolisane genetskim evolutivnim determinantama. Različita starost delova limbičkog sistema je važna, zbog toga što su na taj način u jednu funkcionalnu celinu objedinjeni neuralni sistemi koji potiču od kičmenjaka i novi mozak (neocortex) koji je najrazvijeniji kod čoveka.

Direktni regulatori seksualne funkcije i reprodukcije kod čoveka su hipotalamus, hipofiza, polne žlezde i polni organi. Stvaranje ženskih i muških polnih ćelija je takođe određeno nabrojanim strukturama.

Specifična seksualnost čoveka je regulisana od najviših moždanih struktura - kore velikog mozga i »emocionalnog« — limbičkog mozga. Sadejstvo polnih hormona i limbičkog mozga možemo dočarati ako zamislimo da je mozak kugla koja pliva u polnim hormonima, ali de uvek nalazi na površini te tečnosti, lebdeći slobodno u njoj i brinući se za njeno stvaranje.

Jer, ljudska seksualnost je proizvod mozga, a polni hormoni su istovremeno izvršioци njegovih naloga, ali i ti koji ga podstiču na polnu aktivnost. Pojam seksualnosti kod čoveka se neminovno proširuje iz svog uskog značenja (bukvalnog) na sve sfere ljudskog delovanja, jer su atributi seksualnosti (interpolna borba, biovlast-seksualnost) prisutni u svakoj ljudskoj aktivnosti i doživljaju.

Razdvajanje pojma ženski mozak od pojma muški mozak, danas još ima jeretički prizvuk, kada je u pitanju shvatanje većine današnjih fiziologa. Što se tiče psihološkog dejstva asocijacija koje nam ovakva formulacija stvara, tu stvar stoji još gore. Psihološke razlike između žene i muškarca su domen u kojem su rame uz rame laici i stručnjaci. Te razlike su rado izbegavana tema od lekara, psihologa i biologa, upravo stoga što je razmišljanje na tu temu deo opšte nedorečenosti koja vlada u psihologiji odnosa među polovima. Stvarni razlog te nedorečenosti nije u inertnost naučnika već u verovatno genetski uslovljenom »ispadu« pripadnika muškog pola, koji im onemogućuje da razumeju splet pojava u ženskom ponašanju, koji su neuhvatljivi kao večiti šum morske školjke. Na drugoj strani, žene znaju za ovaj stalni

napor muškaraca, ali one o tome ćute. Reklo bi se da žene ponekad ponešto i kažu, ali nikad ono što bi muškarac mogao da prepozna kao suštinu.

U stvari, tu ne postoji nikakva bojazan, jer muškarci ne prepoznaju suštinu ženskog ponašanja ni posle tolikih impresivnih godina civilizacije. U retkim slučajevima muškarac dodirne neki od spoljnih koncentričnih krugova »ženske tajne« i pre nego što se učvrsti u nekakvom uverenju, bude demantovan čak i iskrom promene ženskog ponašanja, koju on ne može da smesti u svoj bojažljivi sistem razmišljanja o ženi. Osim toga, muškarac je sklon da takvu žensku demanciju shvati lično i preozbiljno.

Deo ženskog ponašanja koji muškarac ne razume izaziva kod njega zastoj u mislima i ponašanju. Muški zastoj je dinamička kategorija, može da traje nekoliko sekundi, minuta ili časova, a njegova dejstva se, kod nekih muškaraca, zapažaju i godinama. Po svojoj formi, muški zastoj može biti: verbalan, motivacijski ili fizički; muškarac njega najčešće nije svestan, a ako ga nekad primeti kao nešto što se njemu događa, on ga utapa u opštu konstataciju da »žene niko ne razume«, i ta pomisao ga obično zadovolji. Muškarac je sklon da iznađe opravdanje za svoje postupke u opštim institucionalizovanim stavovima okoline.

Na drugoj strani, za ženu opšti stavovi ne postoje. U njenom sistemu polne egocentričnosti, okolina ima posebnu upotrebnu vrednost. Biološka i fizička okolina za ženu može da bude najrazličitija - od afričke pustinje do Menhetna, ali ona uvek zna da je upotrebi tako, da donji limit njenog delovanja na okolinu bude zadovoljen. Žena je u stanju da upotrebi i najmanje količine žive biološke energije u lične psihološke svrhe. Jedini uslov za to je - fizičko postojanje muškarca. Direktno ili posredno prisustvo muškarca, zaodeno plaštom kompleksnog i kontradiktornog pojma koji se krije iza reči "muškost" je uslov koji ženi omogućuje ostvarivanje donje granice uticaja u spoljnoj sredini.

Pojam muškosti je čvrsto ustoličen u svim kulturama. Brižljivo čuvan od žena, često pominjan i potenciran u najbezazlenijim i najozbiljnijim razgovorima, pojam muškosti je sredstvo koje je ženama uvek pri ruci. Iako žena često ne veruje u muškost na način na koji to muškarac čini, ona koristi simboliku tog pojma u lične svrhe, sa odličnim rezultatom. To je za nju pouzdan način za plasman lične ženske dominacije, utoliko pre što je često prisutna situacija da muškarac brani svoju muškost od tobožnjih ženskih ispada. To je takođe pojava za koju žene znaju, a koju muškarci ne prepoznaju.

Ono što žena smatra za pravu muškost koja bi bila po njenom ukusu i što joj se kod muškarca uvek sviđa, je nešto sasvim van okvira očigledne upotrebne vrednosti muškosti. Ona o tome ne govori i ta njena skrivena fantazija može da traje dugo, sve dok je muškarac svojim neznanjem ne sruši. Rušenju fantazije o pravoj muškosti najčešće prethode ponavljane epizode pogrešnog ponašanja muškarca. Nekada taj proces može da traje dosta dugo, pa i godinama. Međutim, u današnje vreme se oseća neverica u ženskom stavu prema pravoj muškosti, jer žene osećaju da ona slabi, odnosno da često uopšte ne postoji.

Ako bismo ulogu polova kod životinja uporedili sa ulogom polova kod čoveka, po životinjskom konceptu polova mi bismo bili jednopolna vrsta. Jer, naš nastanak je usledio i održava se kroz borbu između polova (interpolna borba). Žena je dominantan pol, ne zato što nama tako izgleda, već zato što je to jedini mogući način kod čoveka. Muškarac jeste zaštitnik, ali u krajnjoj liniji zaštitništvo služi nosiocu vrste - ženi. Kod životinja od zaštitništva mužjaka ženka i mladunci imaju uzgrednu korist, jer jači mužjak prvo štiti i hrani sebe a samim tim i svoje potomstvo. Kod životinja ženka rađa mladunče, a mužjak je taj koji vrši oplodjenje, ali on (mužjak) to čini bez ikakvih ustupaka i potpuno nezavisno od volje ženke, a eventualna kolebanja ženke pri parenju on rešava upotrebom snage ili upornošću. To je tipična dvopolnost u kojoj svaki pol ima svoju ulogu.

Kod čoveka nije tako i to je ono što ga razlikuje od svih živih bića. Muškarac ima jak nagon zaštitništva, ali je taj nagon seksualno uslovljen u muškom mozgu, te zaštitništvo služi subjektu kroz koji se muškarac seksualno potvrđuje - ženi. Time se donekle gubi dvopolnost u korist jednopolnosti. To je fenomenalan način biološke izuzetnosti čoveka, jer je celokupan potencijal oba pola fokusiran prema ženi, i tako je u stvari načinjen vrlo postojan humanocentrični psihobiološki sistem čiji centar je žena.

Hipotetični i nepristrasni posmatrač (vanzemaljac sa početka knjige), mogao bi da zaključi da je figura pognute glave koju je video na pozlaćenoj pločici - vladalac planete. Našu planetu on bi mirne duše mogao da nazove "planeta žena".

Sve su šanse da za žene u budućnosti ne treba da brinemo, jer se one neće i ne smeju izmeniti sve dok postoji čovek kao vrsta. Treba se zapitati da li postoji mogućnost da se muškarac izmeni kroz evoluciju.

Nikakva izmena muškarca takođe ne dolazi u obzir u smislu da on dobije neke druge karakteristike, jer je biološka promenjenost muškarca nemoguća bez promene nosioca vrste - žene.

Šta je onda sa krizom muškosti koja očigledno danas postoji i šta će se, eventualno, u tom smislu događati u budućnosti? Današnja kriza muškosti je (nadajmo se) prolazni fenomen koji se u savremenosti pojavio zbog povoljnih uslova za delovanje ženske biovlasti. Ženska biovlast je prodornija i adaptibilnija od muške biovlasti, te je u uslovima civilizacijskih izobilja vidljivija i operativnija. U skladu sa osnovnom prirodom ženske biovlasti da se ona onoliko razvija koliko joj se prostora pruži, moralo bi da bude i ponašanje muškarca.

Odgovor na pitanje kako bi trebalo da se ponašaju muškarci u ovakvom stanju stvari je vrlo jednostavan. Muškarci bi trebalo da budu ništa drugo do jedino i samo - muškarci, i da dosledno slede svoju mušku prirodu. U našoj vrsti je kriza ženskosti nemoguća, jer žena određuje osnovnu psihologiju vrste, pa sve promene izgledaju i jesu nove evolucionijske tvorevine. Prirodno regulisanje svih kriza muškosti biva ostvareno kroz povremene periode izmene ponašanja žena u smislu romantičnijih

razdoblja u stilu života, što prikriva žensku biovlást i omogućuje muškosti da se jasnije ispolji.

Sve treba učiniti za povećavanje muškosti, jer unapređenje muškosti donosi ogromnu korist i muškarcu i ženi. Teorijski gledano, kada bi se muškost uvećala do te mere da uvek bude ravnopravni takmac ženskoj biovlásti, teško da bi došlo do velikih ratova u svetu, jer bi muška agresija, primarno izazvana neadekvatno usmerenom seksualnom energijom, bila upotrebljena u interpolnoj borbi, odnosno za neutralisanje ženske biovlásti i ženske polne energije. Tako bi posledica bila suprotstavljena uzroku pa bi opšta agresivnost čovečanstva bila kontrolisana biološkim sredstvima od kojih je i nastala.

Ranija razdoblja ljudske istorije imala su bezbroj ratova zbog niske svesnosti o međupolnim odnosima.

Transformacija pre svega muške agresivnosti sa svesnošću o uzroku njenog nastanka, mogla bi da usmeri našu jedinstvenu vrstu u pravcu traženja uslova za život van matične planete Zemlje. Time bi se rešili demografska prenaseljenost planete i nastavio nesmetan razvoj ljubimca evolucije sa najmoćnijim velikim mozgom - čoveka. Jer, dok su naši daleki preci morali da ratuju zbog gladi ili ugroženog prostora, današnja tehnologija je u stanju da osigura i sitost i prostor, jer je njen prodor u kosmos moguć.

Biosfera je najosetljiviji deo prirode jer funkcioniše samo u okvirima energija male snage i u ograničenom temperaturnom opsegu od jedva nekoliko desetina stepeni Celzijusa. Moćna neorganska, »neživa«, priroda liči na večitog, ćutljivog i blagonaklonog posmatrača nestašnih i različitih formi života na planeti Zemlji.

Čovek je jedino dete biologije koje će zahvaljujući fascinantnom oruđu koje naziva mozgom, možda uspeli da izbegne buduće temperaturne i energetske kataklizme, tako što će moći da se skloni na bezbednije mesto u svemiru ili da izmisli nekakvu drugu zaštitu od eventualnih poremećaja u makrokosmosu.

Sve druge životinje i biljke (osim možda virusa) nemaju nikakvu šansu da ponesu slavu biomaterije u ekstremno daleku budućnost ukoliko ih čovek ne podrži. Iako je naša jedina zvezda Sunce u zreloom i najboljem dobu (na polovini svog veka po današnjim shvatanjima), posle njegove potonje promene ogroman deo biosfere će najverovatnije nestati i promeniti svoj oblik u pravcu ishodišne neorganske - »nežive« prirode.

Koliko smo mi kao deo žive prirode povlašćeni nad neživom veliko je pitanje, ali se očigledno mnogo razlikujemo po tome što smo neuporedivo osetljiviji od one »nežive«.

Reklo bi se da je najosetljiviji među osetljivima upravo homo sapiens, ali nije tako. Homo sapiens ima najjaču snagu u biomateriji - seksualnost. Seksualnost je magija sposobna da poprimi sve oblike i dejstva. Ona je jednostavna i večna muzika koju, okrenuti jedno prema drugom, stvaraju muškarac i žena.

Fragmenti o ženi

Žena je kao mačka. Radoznala na pokret, slobodna, naizgled haotična, nepogrešiva. Ako hoćeš da je dotakneš, radi to tiho i polako prvi put, da ne pobegne. Ostavi joj vrata otvorena, sama će ući. Ne teraj je unutra jer neće hteti, a ako ne uđe svojom voljom, ništa se značajno neće desiti. Mora sama da dođe. Pamti loše postupke gospodara, ali kada je gladna, dolazi. Voli da se druži, ali je uvek sama za sebe. Ne voli prvi nagli pokret, drugi joj ne smeta. Ne pokazuje emocije ni kada ih ima. Emocijama se koristi da ostvari nameru. Dolazi kad ne očekuješ. Deluje tajanstveno jer se ne razumeju njene osobine. Malo je površna, osim kada je u borbi. Radoznalost je njena sudbina i znaj da bolje čuje nego što vidi. Plitko spava. Noćna je životinja. Priznaje silu ali se nje ne boji.

Ženska sklonost ka urednosti potiče od njene nesvesne težnje da izazove muškarca na stvaranje nereda. Ako u tome uspe, žena prebacuje muškarcu - kao, on je taj koji izaziva nered. Iz ovog stanja može da se izvede sledeća situacija: muškarac pazi na svoje pokrete u svojoj rođenoj kući, što ga dovodi do ubeđenja da žena vlada kućnim prostorom. Kada je već u tom ubeđenju, lako ga je pod kućnim krovom ubediti i u druge značajne ženske zahteve.

Žena je kao ruža. Neće da rađa ako je pustiš da raste previše visoko.

Žena se ne boji muškaraca. Ona se boji drugih žene.

Interesantno je da žene najčešće ne sprečavaju muškarce da psuju. Ovo dolazi otuda što su psovke često vezane za polne asocijacije, a to je područje koje žena oseća kao svoje. Osim toga, psovka muškarca je uvek iskrena, što garantuje otvorenost muškarca, tako da ukupno raspoloženje u momentu psovanja žena može da iskoristi za ličnu operativnost. Čak i kada su psovke muškarca upućene njoj, žena najčešće uspeva da iskoristi momenat kada je muškarac u afektu za svoje lične ciljeve.

Zašto žene mrze sitničavost kod muškarca?

Zato što muška sitničavost, kao osobina, ne dopušta da se muškarac opusti. Žene ne vole kada je njihov partner neopušten, jer onda teže realizuju svoju dominaciju.

Retko kad će žena osuditi muškarca koji je ubio jednog ili više ljudi iz »ljubavi«, pod uslovom da nije naškodio ženama.

Žena ima rasplintu seksualnu energiju, male mase, plivajuću, koja ima sposobnost da se brzo fokusira u akciju. To je energija sa više boja i nepravilnog je oblika.

Muškarac ima pravolinijsku seksualnu energiju, uvek usmerenu ka cilju, koja se teško fokusira ako je nešto prekine u dejstvu iz prvog naleta i prve namere. Ona je, u trenutku delovanja, jednobojna.

Muškarac posle snošaja postaje čista tabla na kojoj mogu da se ispisuju nove ženske poruke i zahtevi.

Žena posle snošaja postaje mirnija, zadovoljnija i manje zainteresovana za aktivnost bilo koje vrste. Ona posle seksualnog čina već prilično dobro poznaje muškarca i od njegovog ponašanja tada zavisi da li će njeno interesovanje za njega rasti ili opadati.

Devojčica - mala žena, vrlo brzo shvati da ima prednost nad dečakom vršnjakom i još kao mala stiče veću podršku okoline na osnovu umiljatosti, nevinosti i nežnosti. Biološki gledano to je trening male žene za buduće ostvarivanje biovlast-seksualnosti.

Muško oportunističko ponašanje ne smeta ženama, šta više, ono izaziva njihovu radoznalost. Muškarac koji protivreči ženi, predstavlja veći izazov za nju.

Ženu ne uznemiravaju nikakvi događaji u spoljnom svetu ma koliko značajni bili, ukoliko se ne tiču nje same. Muškarac saoseća sa tuđim nevoljama. Žena pokazuje saosećanje za tuđe nevolje da bi se okolini predstavila kao neko ko brine za druge. Ona tu navodnu brigu ispoljava na teatralniji način od muškarca.

Seks je najjače žensko oružje još i stoga što je muškarac uveren da je to najvažnije što žena hoće.

Izgleda da se kod muškarca, kada mu žena govori, javlja izmenjen akustičko spoznajni doživljaj, jer je neverovatno na šta sve žena može da nagovori muškarca.

Ako je muškarac loš ljubavnik, žena će to odmah iskoristiti da uspostavi svoju biovlast-seksualnost. Ako je muškarac dobar ljubavnik, to je jedno vreme značajno za njegovu poziciju, ali se ta prednost gubi onog momenta kada muškarac u svojim zahtevima bitno ugrozi žensku biovlast. Istog trenutka seks prestaje da bude važan za ženu, i ona se okreće drugim načinima, koji treba da obezbede novu atmosferu iz koje žena može da deluje na muškarca. Povratak seksa je moguć ali u nekom drugom ruhu, različitom od onog zbog kojeg je žena bila u podređenom položaju.

Žene imaju problem sa viškom biovlasti, muškarci sa manjkom.

Muškarci su uglavnom porodično orijentisani, žena je na prvom mestu plemenski orijentisana, porodica je njoj na drugom mestu.

Sve ženske nedoumice i problemi vezani su za to da se ona dopadne muškarcu. Iz neuspelog sindroma dopadanja potiče i najveći broj bolesnih stanja žene.

Kada se žena dopadne muškarcu, sve teče prirodnim evolutivnim tokom u kojem je ona u boljoj poziciji jer je povlašćeni nosilac evolutivnih težnji naše vrste.

Ženska biovlad se vrlo uspešno ostvaruje ženskim angažovanjem oko hranjenja i udobnosti muškarca. Ovaj način je vrlo delotvoran i ne uspeva samo kod malog broja muškaraca.

Muškarac ima naizgled jaču, a u stvari prirodno popustljivu psihičku konstrukciju. Žena ima naizgled slabiju a u suštini nepopustljivu psihičku konstrukciju.

Dva najčešća mesta sa kojih žena upućuje svoje zahteve muškarcu su postelja i trpeza.

Žene više cene ono što ne mogu i ono što nisu. Muškarci više cene ono što jesu i ono što mogu.

Žena vrlo rano u svom životu sazna skoro sve o muškarcima. Ono što se zove žensko sazrevanje odnosi se na njeno razumevanje drugih žena, odnosno svoje konkurencije.

Generacijski jaz se oseća u onim sredinama gde su žene emancipovanije (Tamo gde postoji višak biovladi žena). Žene prave generacijske jazove da bi ukinule ideal majki koje su već dale potomstvo, jer bacajući anatemu na njih one stvaraju prostor za svoje delovanje na muškarce.

Ne treba slušati žene i na osnovu toga zaključivati. Treba ih gledati, jer, kada su žene u pitanju, čulo vida više pruža od čula sluha.

Ženama nije potrebno da znaju sve što i muškarci, njima je sasvim dovoljno da muškarce ubede da one znaju isto što i oni.

Žena čuvajući decu od dva muškarca time čuva uticaj na oba muškarca.

Evolucija ne priznaje molbu, već iznuđivanje kojim se potiskuju drugi događaji koji bi se odigrali da nije iznuđivanje upotrebljeno. Mogućnost upotrebe molbe u

rešavanju problema postoji samo kod ljudi, a smislile su je žene kao odličan način da se deo psihičke energije muškarca stavi u njihovu službu. Naravno, molba može biti upućena i istopolnom pripadniku vrste jer je ona deo morala. Ljudi rado udovoljavaju molbama drugih osoba (ukoliko ništa ne gube) jer time stiču privremen utisak nadmoći.

Umetnici svih vrsta su najčešće muškarci a njihova dela često izražavaju nerazumevanje žena. Muškarac umetnik, baveći se umetnošću - teškim i tek naslućujućim poslom, dolazi do mrvica onoga što žena svakodnevno obavlja u svojoj praktičnoj dnevnoj umetnosti.

I dok muškarac misli da se iza anđeoskog lica žene krije nepoznavanje umetnosti ili na primer fizičke hernije, neće znati da su i dostignuća nauke i umetnosti ženska dela i daje on (muškarac) gurnut da ih stvara, nesvestan toga da ženski biološki poslodavac zna šta će od svega ispasti i čemu će služiti.

Žena je potpuno svesna velikog uticaja koji na muškarca ima sama pomisao ili sumnja da ga ona vara. Iz te svesnosti izlazi često namerni ženski manevar, pri kojem ona imitira prevaru, odnosno, ponaša se kao da je neverna, a ustvari nije. Imitacija neverstva ima za cilj da poveća napetost muškarca koja dolazi od njegove sumnje. Na taj način žena stavlja sebi na raspolaganje pokrenutu ljubomoru muškarca, koristeći je za ostvarivanje svoje biovlasti.

Može se reći da žensko neverstvo potiče iz nesvesnog onipotentnog shvatanja lične seksualnosti, u kojem je svaka žena po rođenju manje ili više učvršćena. Težnja za ispoljavanjem biovlast-seksualnosti, kao lako pokretnog tragača za novim događajima, razlog je koji brzo i lako dovodi ženu u poziciju da sa muškarcem koga smatra pogodnim objektom za svoje delovanje ispolji pojavu koja se naziva neverstvom.

Zbog jačine biološke motivacije (biovlast) žensko neverstvo, spolja gledano, katkada izgleda beskrupulozno i bezdušno, ali tako misle muškarci i poneka žena kad je van zbivanja. Pitajte žene da li su ikada pomislile na beskrupuloznost kada su varale svoje partnere i verovatno vam neće dati odgovor koji bi vas zadovoljio.

Iako je često u stanju da sakrije neverstvo od svog stalnog partnera, žena to često ne čini, što ukazuje da žena ne pravi kompromise kada je u akciji ostvarivanja biovlasti.

Muško neverstvo je uistinu mnogo slabija i bezazlenija pojava sa mnogo manje posledica po muško-ženske odnose. Sva dramatičnost muškog neverstva leži u činjenici da ono uključuje biovlast koja dolazi od žene sa kojom muškarac vara svoju stalnu partnerku. Sa ženskog stanovišta, to je najopasniji deo muške prevare, jer postoji bojazan da će muškarac biti preobraćen na drugu stranu, odnosno, da potpadne pod biovlast druge žene.

Sprovođenje ženske zamisli ili plana se često ostvaruje preko muškarca. Ali, kada muškarac ne zna šta da radi a treba da sprovede neki plan vezan za žensku korist, žena će mu često reći - »izmisli nešto«. Iza toga stoji odluka žene da mu ne kaže način za sprovođenje plana, iako bi ona na njegovom mestu znala šta da radi. To je zato što žena ne kaže muškarcu sve što zna, naročito ne ono što bi moglo u njegovim očima da je predstavi kao znalca. Žena čuva mit o svojoj navodnoj nesposobnosti u nekim poslovima, jer time ne odaje šta zna, a uz to zaposli muškarca tokom dnevnog života, ne dajući mu prostora da se eventualno bavi drugim ženama.

Feminizam je protivženski pokret koji ima za cilj da rasloji ženski front i uperen je protiv žena. Čine ga žene nesposobne da se ispolje sredstvima biodominacije pravih žena i zbog toga napadaju ionako najveću zabludu - tobožnji muški šovinizam. U suštini, feministkinje ometaju normalni proces ženske dominacije, jer vidljivim napadanjem muškaraca umesto da povećaju seksualnu težnju muškaraca, one izazivaju suprotan efekt. Feminizam je najviše naškodio ženama. Feministkinje su uglavnom slabijeg fizičkog izgleda, žele do cilja prečicom, ugrožavaju i svoje lične ženske, kakve takve, potencijale, što će ih tek naknadno odvesti u još veće nezadovoljstvo prema sebi samima.

Pustite ženu da pati za vama, inače će patiti za nekim drugim.

Žena se nalazi na evolutivnom stadijumu na kojem patnja ima veliku ulogu. Patnja je spašava od svakodnevice i to je jedini doživljaj koji joj ne može niko oduzeti.

Žena pati konstruktivno, muškarac destruktivno.

U ženskoj prirodi je da traži povod za akciju. Žena voli da povodom nečega radi nešto, mada je povod često skriven. Omogućite joj povod i sigurno ćete imati njenu akciju.

Žena se nikad ne zaljubljuje odmah. Zaljubljivanje žene na prvi pogled je prividno, jer u tim slučajevima ona već ima spremnu imaginaciju koju sledi. Dakle, ako se žena zaljubi u Vas na prvi pogled, niste Vi u pitanju nego njena imaginacija.

Ženski zagrljaj kao da je iskreniji od ženskog poljupca. Možda zbog toga što u situacijama kada dolazi do grljenja partnera žena još nema fiksiranu nameru.

Fizička snaga je najsigurnija prednost muškarca nad ženom. Žena pokušava u današnje vreme da imitacijom muške snage (ženski bodi bilding, vojnički način odevanja, vožnja automobila), još više proširi svoju biovlad. Ali, prirodna zaštita pred takvim ženskim pokušajima je da motorna aktivnost žene zaostaje i po snazi i po brzini.

U budućnosti će ljudi verovatno manje ratovati. Muškarci bi sigurno manje ratovali kada bi bolje poznavali žene.

Muškarac lako prelazi iz igre u borbu. Kod žene postoji pauze između ova dva stanja. Žena voli igru, ali je razlikuje od borbe. Kod žene iz igre proizlazi samo dobro, kod muškarca iz igre lako proizlazi zlo.

Ne očekuj od žene postojanost, jer ona ne može da bude postojana po rođenju. Bolje saznaj uzrok njene nepostojanosti.

Kada se žene druže između sebe, svaka od njih ima dve koristi: razmenjuje informacije o aktuelnim muškarcima i ocenjuje svoje potencijalne konkurentkinje. To je trening i uvežbavanje za primenu biovlasti na muškarca.

Muškarac mora da zna da njegovo suprostavljanje ženskoj biovlasti, muškim sredstvima, čini ženu mladom, jer je njoj interpolna borba svrha postojanja. Muškarac će na taj način imati zdravu, lepu i stalno podmlađenu partnerku.

Addendum

Čovek je usamljena vrsta taksonomski gledano, jer je jedini preživeli pripadnik familije Hominida. Sve druge Hominide nestale su iz žive evolucije. Traganje za uzrocima nastanka čoveka bilo je uglavnom orijentisano na ispitivanje paleontoloških koštanih tragova ljudskih predaka. Ono je i dalje neizvesno i teško i pored mogućnosti molekularnog pristupa istraživanju porekla čoveka.

Izrazita sličnost čoveka i čovekolikih majmuna lako se zapaža na prvi pogled, ali su tek skorašnji naučni radovi, metodom DNA hibridizacije i imunološke komparacije proteina, pokazali njihovu neverovatnu gensku i biohemijsku bliskost. Simpatičnost majmuna upravo potiče iz te trapave sličnosti sa čovekom. Ipak, razlike su mnogo veće od sličnosti. Čovekova nadmoć je biološka, psihološka, i sveukupna, što znači da je čovekov evolucionarni model ne samo uspešniji nego i bitno različit od modela čovekolikih majmuna.

Bez upuštanja u razmatranje vremenske lokalizacije pojave nastanka čoveka, ovde je predložena hipoteza o mogućem mehanizmu i uzrocima nastanka čoveka kroz morfopsihološki pristup. To pojednostavljeno znači da su promene morfologije na telu praženke u prehumanom periodu mogle da uzrokuju razvoj psiholoških karakteristika koje su dovele do humanizacije vrste.

Do prehumanog perioda Hominide su prirodnom selekcijom stekle dragocene bazične osobine: kompletan uspravan stav, veliki volumen mozga i jednostavne spcijalne obrasce. Iz tog obima osobina moguće su različite strategije preživljavanja. Stvaranje modernog čoveka je verovatno nastupilo kada su te karakteristike upotrebljene na jedinstven, originalan način, koji je evoluciju čoveka uveo u sasvim drugu i neobičnu dimenziju. To je strategija psihoseksualne manipulacije ženke nad mužjakom, koja se odvija u interakciji različitih polova u okviru vrste. Psihoseksualna manipulacija ženke nad mužjakom je pozitivna i delotvorna strategija koja ne postoji ni kod jedne životinjske vrste osim čoveka.

Skrivenost ženskih spoljnih polnih organa i njihova postavljenost na najnepristupačnije mesto na telu žene, depušta morfopsihološku osnovu za žensku psihoseksualnu manipulaciju i uslovljavanje muškarca u vezi sa parenjem, jer muškarac seksualno može da dopre do ženskih genitalija samo uz saglanost žene. Skrivenost spoljne polne organe ima samo žena pa se može zaključiti da je svrha potpunog uspravljanje u našoj vrsti bila da ženka sakrije genitalije. Tako je psihoseksualna manipulacija postala prirodna posledica uspravnog položaja. Ženke četvoronožnih sisara i čovekolikih majmuna imaju pristupačne i otkrivene spoljne genitalije. Mužjaci svih drugih ženki, osim naše, mogu lako da pristupe ženskim genitalijama, jer za to ne postoje anatomske prepreke. Skrivenost spoljnih genitalija (vulvokriptizam) je kod žene do te mere izražena da je ekspozicija vulve u stojećem stavu minimalna, a kod skupljenih nogu ona skoro ne postoji. Ženke drugih životinja i čovekolikih majmuna (osim uobičajenih fizičkih manevara izbegavanja), nemaju mogućnosti da se odupru seksualnom nagonu fizički jačeg mužjaka, zato što imaju pristupačne genitalije. Šta više, genitalije su im pristupačne upravo zato da bi se lakše sparile. Kod naše vrste, skrivenost genitalija žene sa jedne strane i veoma često parenje sa druge strane, zahtevaju žensku saglasnost pri parenju, stvarajući tako glavnu psihološku osnovu evolutivne strategije u našoj vrsti.

Bez obzira na teleološki značaj prirodne selekcije, prirodu genske kombinatorike i sve pojedinačne biološke posledice već stečenih osobina poznih Hominida, humanizacija je mogla da se ostvari pomoću ženske morfološke kontroverznosti (ŽMK). ŽMK uključuje potpunu bipedalnost (uspravni stav), koja je dovela do skrivanja ženskih genitalija, sa stvaranjem uslova za psihoseksualnu manipulaciju ženke nad mužjakom i interpulnu borbu u okviru same vrste, što sve zajedno čini neverovatno uspešnu evolutivnu strategiju, jedinstvenu u živom svetu. Psihoseksualna manipulacija, ŽMK i interpulna borba su izuzetna dostignuća bez kojih bi čovek ostao u mraku davne prošlosti kao i sve druge vrste iz porodice Hominida.

Izuzetna seksualnost čoveka je možda njegova glavna karakteristika. Seksualnost je odlika po kojoj su ljudi najbliži jedni drugima. Iako se razlikuju rase, narodi, običaji... po nečemu su svi jednaki: po psihoseksualnoj manipulaciji njihove ženke i neprekidnoj borbi među polovima.

Literatura

1. Avers, J. Charlotte: Cell Biology, Van Nostrand Company, New York, 1976.
2. Carpenter, M. B. Human Neuroanatomy, Baltimore, Williams and Wilkins.
3. Darwin, Čarls: Čovekovo poreklo i polno odabiranje, Matica srpska, Novi Sad, 1977.
4. Daw kins, Richard: The selfish gene, Oxford University Press, 1976.
5. Gavela, Branko: Praistorijska arheologija, Naučna knjiga, 1988.
6. Eccles, C. John: Le mystere humain, Oierre Mardaga, editeur, Bruxelles, 1978.
7. Gleitman, L. R., and Gleitman, H. Language and Psychology, New York, 1981.
8. Kandel — Schwartz: Principles of Neural Science, Elsevier, New York, Amsterdam, Oxford, 1985.
9. Lemay, M. Morphological cerebral assy-metries of modern man, fossil man, and nonhu-man primate, Ann. N. Y. Acad. Sci. 280: 349—366.
10. Morris, Desmond: The naked ape, Jona-tan Cape, London, 1967.
11. Morris, Desmond: Otkrivanje čaveka, Izdavački zavod Jugoslavija, 1979.
12. Smit, Antom: Ljudsko te/o, Matica srpska, Novi Sad, 1973.
13. Sagan, Carl: The Dragons of Eden, Bal-lantine Books of Canada, Toronto, 1978.